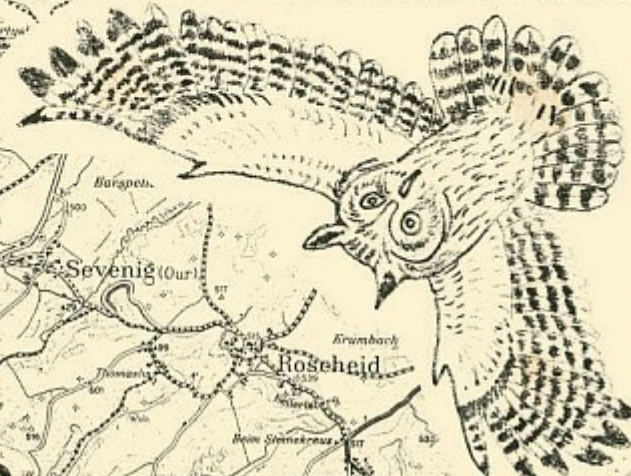

TT19

Troisvierges Irrhausen Hosingen Kautenbach

21-26 oktober

1995

TT19-1995

- 2 HerfsTTij**
- 4 Drijfjachten door wekkers, treinen,
en meutehonden**
zaterdag-Ron
- 8 Van Luxemburg naar Duitsland**
zondag-Georgine
- 14 Per vergissing door Irrhausen**
maandag-Jan Willem
- 21 Door de wildernis naar de douche**
dinsdag-oom Jan
- 29 Het beleg van de Schuttbourg**
woensdag-Marion
- 34 Kroniek van een terugtocht**
donderdag-Herman
- 39 TensloTTe**
- 41 Colofon**
- 41 TTogram**

HerfsTTij

De dagen worden korter en de zon verliest van lieverlee haar kracht. De heuvels verruilen allengs hun diepe groen voor een koperbronzen gloed. In nevelen gehulde ochtenden worden verjaagd door najaarsstormen in de middag.

Vanouds voegen zich bijeen de trekkers voor hun vlucht naar het zuiden. Wat drijft hen? Zijn zij als de lemmingen, zich stortend in een ongewis avontuur zonder aanwijsbaar doel? Of zijn zij als de vogels op zoek naar behaaglijker en voedselrijker oorden? Zijn zij als de padden, op zoek naar een veilig onderkomen voor de winterslaap, diep in de ondoordringbare wildernis? Is het wellicht een drang naar vrijheid, naar rust en eenzaamheid, los van de banden en plichten van alledag? Of is het juist een zoeken naar ongedwongen gezelschap, zonder andere noden dan de dagelijkse levensbehoefte? Is het de verlokking van de natuur, die nog eenmaal haar grootsheid ten toon spreidt in de majestueuze kleuren van de herfst? Of is het de traditie, die deze groep al voor het negentiende jaar het bos instuurt?

Hoe het zij, gedreven door welke veren dan ook, elf mannen en vrouwen voegen zich samen, en trekken hun plannen. Een groep vol mijlpalen ditmaal, want nooit eerder was er een grootvader in de groep,

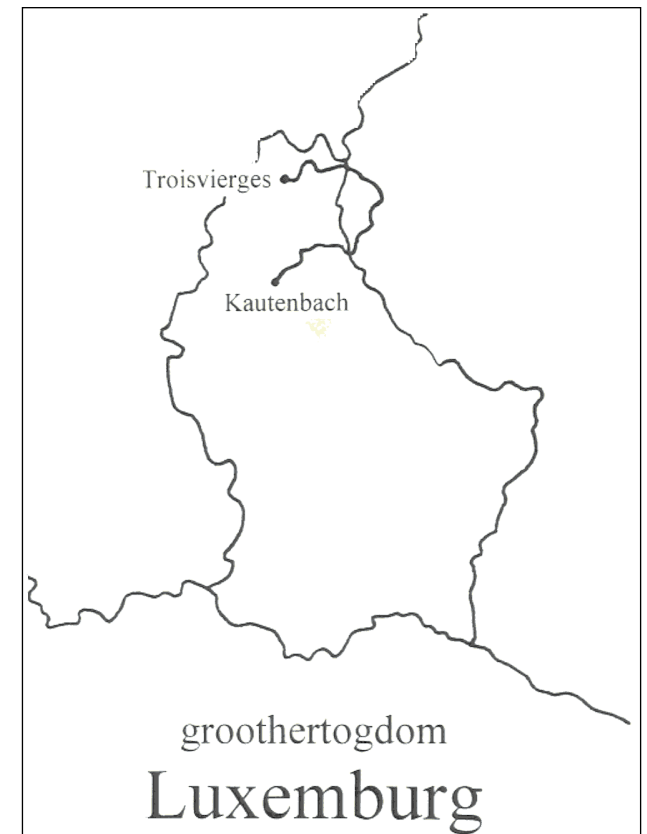
laat staan een tweevoudige Eveneens werden nooit eerder twee veertigers onder de trekkers aangetroffen, en maar liefst vier moeders bereiden zich voor om zes lange dagen van hun kroost verwijderd te zijn.

Veel is veranderd, maar veel is ook gebleven, zoals het doel van de trektocht. Het oude Luxemburg, als verre provincie ooit platgetreden door Hollandse graven en hertogen die hun voeten wel eens uit de drassige klei wilden trekken om zich de luisterrijke glooiing der zuidelijke heuvelen eigen te maken; dit groothertogdom dus, ooit ook het tafereel van de eerste trektocht van wie wellicht de nazaten zijn van de edelen van weleer, dit magistrale centrum van het moderne Europa trekt hen nog steeds, in een romantische melancholie om lang vervlogen tijden.

Een brief roept hen ook nu weer op om de eerste levensbehoeften te verzamelen voor hun tocht, zoals afgesproken tijdens het jaarlijkse trekkersberaad, dat ditmaal rond een levensecht kartonnen kampvuur plaatsvindt. Dit Vleutens conclaaf voorziet nog niet dat een elfde reiziger zich te elfder ure aanmeldt om deelgenoot te zijn op de voettocht, voorzien van het snaar-instrument waarmee hij doorgaans als troubadour zijn dagelijks brood verdient.

Rondom de grote leider verzamelen zich uiteindelijk de nestor, de bard, de chroniqueur, de vegetariër, de smoezende zussen, de moederkloek, de tante en de

twee aangevrijde sjouwers. Een bont gezelschap, vreemd verbonden door bloed en liefde, tuigt zich op als marskramers met nappen en pannen, met broden en worsten, met water en spiritualiën, met tenten en mutsen, met toortsen en kandelaars, en maakt zich op om zuidwaarts te trekken. Storten zij zich in het ongewisse, of zoeken zij juist het vertrouwde?

TT 95 Tevens TT 19

Na uitvoerig, breedspakig, lacherig, intercontinentaal overleg bij een heus kampvuurtje hebben we jl. vrijdag het volgende besloten:

TEN   TEN

Er zijn vele mogelijkheden. Gewicht geeft de doorslag: moesson+luifel: 5.2 kg. en zonder 4.0 kg; mirakel: 8.1kg.

Dus: Mirakel voor Oom Jan, Georgine, Jan Willem (en Els). Herman+Joyce, Ron+Irene, Aldert+Marion nemen eigen tent mee.

VER VOER

Per TTTrein. Zaterdag 21 oktober 7.45 uur verzamelen bovenaan roltrap in stationshal (bij spoor richting Maastricht). Reistijden:

Heen: V.Utrecht 8.04 uur Terug: A.Utrecht 17.29 of 19.29 uur. Daar kan dan gedineerd worden met enige fans.

ROU TE

Een 'hoefijzer' route die begint in Troisvierges (Luxemburg) en oostwaards door Duitsland weer westwaards terugkeert naar een iets zuidelijker (Clervaux) gelegen station.

UIT VOORRAAD LEVER BAAR (let wel! eerlijke verdeling der goederen geschiedt nog op het station.)

OOM JAN	JAN WILLEM	ELS	GEORGINE
tent(Mirakel)	kaartentas	broodplank in tas	1 pan
kaartentas	2 grote pannen	afwasset	1 theedoek
kompas	brander+scherm	kaasschaaf	vuur-aanmaakspul
fototoestel	gaslamp, lucifers	ijzergaren	3/4 l.hagel puur
2 theedoeken	2fles(=1l.)benzine	koffiemelkpoeder	1 cervelaatworst
borrelglasjes	broodplank in tas	2 pak knackebrot	(fijn,zonder knoflook)
kaarsen	mes		1 brood
pindakaas	opschep-en pollepel		2 pak knackebrot
1 brood	waterzak 4l.		
	pot boter		
	1 rijst maaltijd		

IRENE+RON	HERMAN+JOYCE	ALDERT+MARION
tent	tent	tent
dia toestel	vuurhandschoenen	EHBO
brander+scherm	naaigerei	kruiden,zout
2 3/4 l.benzine	2 theedoeken	kaneel
killing knife(broodl)	ca. 1 kg. suiker	1 theedoek
waterzak 10l.	1 brood	pot boter
lucifers	1 macaroni maal	3/4 l. hagel melk
1 brood		40 theezakjes
500 g.oploskoffie		1 brood
1 kg. jong bel. kaas		1e dag soep

DAG VERSLAG: zaterdag:Ron zondag:Georgine maandag:Jan Willem
 dinsdag:oom Jan woensdag:Marion donderdag:Herman

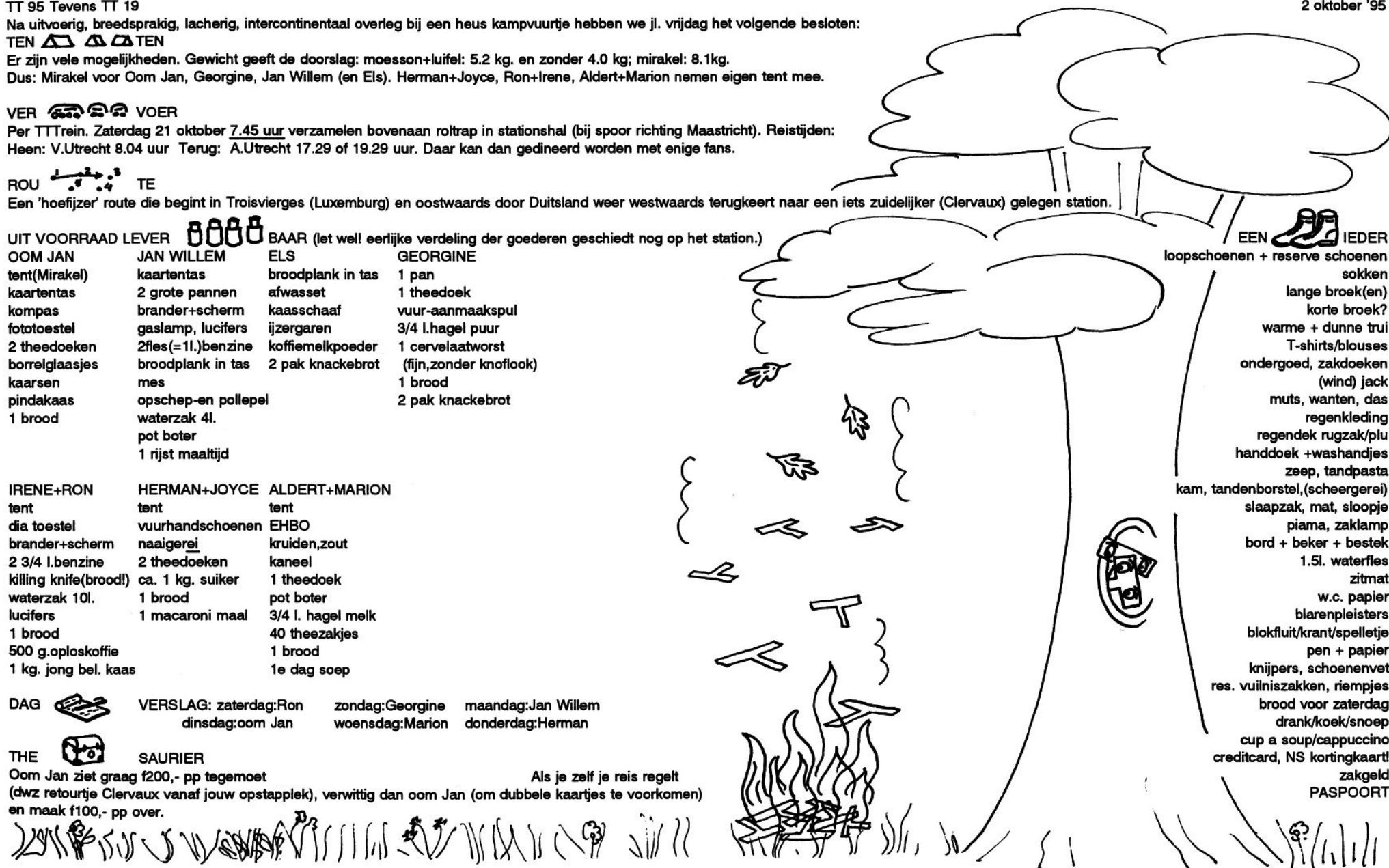
THE SAURIER

Oom Jan ziet graag f200,- pp tegemoet

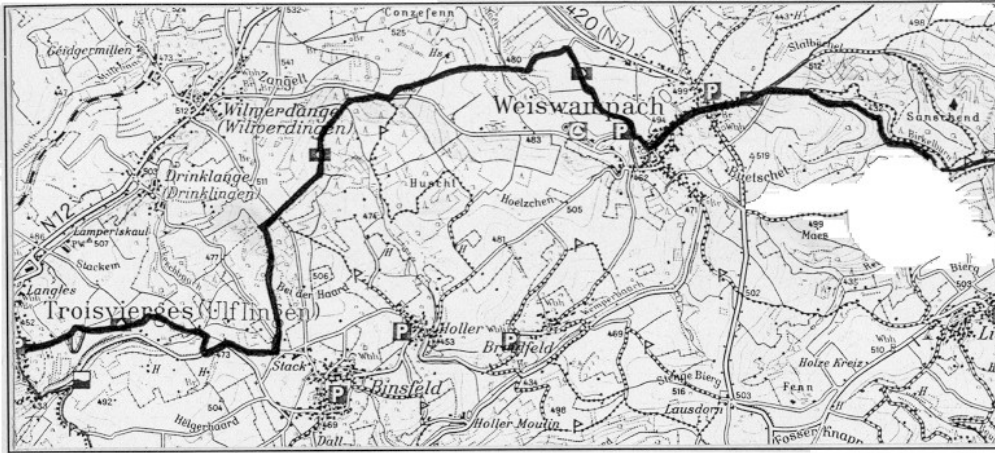
(dwz retourje Clervaux vanaf jouw opstapplaats), verwittig dan oom Jan (om dubbele kaartjes te voorkomen) en maak f100,- pp over.

Als je zelf je reis regelt

2 oktober '95

EEN IEDER
 loopschoenen + reserve schoenen
 sokken
 lange broek(en)
 korte broek?
 warme + dunne trui
 T-shirts/blouses
 ondergoed, zakdoeken
 (wind) jack
 muts, wanten, das
 regenkleding
 regendek rugzak/plu
 handdoek +washandjes
 zeep, tandpasta
 kam, tandenborstel,(scheergerei)
 slaapzak, mat, sloopje
 piama, zaklamp
 bord + beker + bestek
 1.5l. waterfles
 zitmat
 w.c. papier
 blarenpleisters
 blokfluit/krant/spelletje
 pen + papier
 knijpers, schoenvet
 res. vuilniszakken, riempjes
 brood voor zaterdag
 drank/koek/snoep
 cup a soup/cappuccino
 creditcard, NS kortingkaart!
 zakgeld
 PASPOORT

Drijfjachten door wekkers, treinen en meutehonden

Waarin de groep bijeengedreven en opgejaagd wordt, maar rust vindt in een door uilen bewaakt beukenbos. Bon ton door Ron.

Kent u dat typische TTgevoel?? Het begint vrijdag al, en hòe: na een drukke werkweek niet neerduiken op de bank en met een glaasje wijn, al of niet na een domme film op de TV, niet al te laat in je bed duiken; néé: gehaast eten, eventuele kinderen onderbrengen bij oma's, opa's of bereidwillige vrienden, ze achterlatend met goede adviezen, tassen met kleding en een kus, vervolgens thuis de rugzakken pakken volgens de lijst die je (hopelijk) al eerder hebt gemaakt, wikken en (vooral) wegen, tòch weer te zwaar, wat voor weer zal het worden, neem ik dit mee of laat ik dat thuis? Kortom, tegen middernacht zit alles (of tòch nog wat gemist?) in die zak en zijg je volledig

onchristelijke tijdstip. Tòch weer te laat van huis vertrokken. Deze trein mogen we eigenlijk niet missen, hoewel er hierna nog één gaat die op tijd zou zijn, maar die kan vertraging krijgen, en dàt risico durven we niet te nemen. Het wordt rennen met de rugzak op, zònder warming-up en mèt stramme spieren. Op honderd meter van het station nemen we een lotgenoot waar, die òòk rennend de trein nog probeert te halen. Zo komen we volledig gestrest aan op de verzamelplaats en (je zou het bijna vergeten als je dit leest) zijn zeker hard toe aan een sportieve wandelvakantie.

Zowaar, we zijn allemaal op tijd! We missen bij vertrek (om 8.02 uur) voor het eerst in 19 jaar Georgine senior, die nu grootmoederlijke zorgen voor Pim op zich heeft genomen, en oom Wim, die zich moet excuseren i.v.m. verblijf in het buitenland. En natuurlijk Georgine junior, die zich in Eindhoven nog bij ons moet melden, komend uit Breda. Dat laatste lukt. Aangezien de halve groep

uitgeput neer. Tot de wekker gaat op zaterdag morgen, veel te vroeg, in ieder geval veel vroeger dan normaal en je je na een snel ontbijt lopend moet spoeden naar (in dit geval) de trein, die je naar de verzamelplaats op Utrecht CS zal brengen op dit

gillend uit de ramen hangt vindt ze al snel onze coupé. In Maastricht (een waterig zonnetje is doorgebroken) moeten we overstappen op de trein naar Luik en daar dreigt het, traditioneel met treinen, vooral in België, fout te gaan! Er wordt een vertraging aangekondigd en gezien de niet al te lange overstaptijd in Luik zou dat kunnen betekenen dat we pas om 14.40 uur in plaats van

En jawel, daar is Georgine junior, we zijn compleet.

Troisvierges, de eerste stappen op Luxemburgse bodem.

om 12.40 uur in Troisvierges aan zouden komen. De trein komt uiteindelijk toch en "rept" zich naar Luik. Ondanks (of misschien wel dankzij) de vertraging, ontstaat op het moment van vertrek uit Maastricht lichte paniek, omdat Jan Willem plots zijn buikbuidel (met geld, treinkaartje, etc.) niet meer op de daartoe bestemde plaats voelt zitten. Hij twijfelt nog even tussen eruit springen of in de trein blijven, maar besluit gelukkig tot het laatste. Tot zijn - en onze - vreugde blijkt de buidel na enig onrustig zoekwerk toch aan boord te zijn, zodat de gemoederen vanzelf weer bedaren. In de trein nemen we kranten door, praten over van alles en nog wat, en ook ontspringen zich heftige discussies over de voors en tegens van paraplu's versus regenpakken. Schrijver

nà Luik pas mooi. Het golvende landschap trekt aan de treinramen voorbij. Georgine deelt, tot veler verrassing, al pepernoten uit (ja, ècht, jaargang '95) en Frans vindt vrouwelijk gezelschap. Padvinders uit Tukkerland, die ons al sinds Maastricht "gezelschap" houden, stappen in Vielsalm uit. Het is ook daar, dat Frans de treindeur voor iemand anders probeert te openen door aan de noodrem te trekken (voor degenen, die zich dit niet kunnen voorstellen: het bijbehorende loodje is als trofee in het TTarchief opgenomen). De trein vertrekt desondanks gelukkig toch – weten die Belgen veel waar zo'n loodje voor dient – al blijft de deur in eerste instantie geopend.

dezes raakt niet overtuigd van Hermans vurige pleidooi voor paraplu's. Voorlopig ziet het er echter niet naar uit dat we de praktijktest van beide binnenkort zullen starten, want de zon schijnt uitbundig over de vervuilde Maas. Het overstappen in Luik gaat nog nèt goed, zodat we weer op ons oorspronkelijke tijdschema zitten. Het wordt, zoals bekend,

Zonder controle bereiken we om 12.40 uur Troisvierges, waar we het gemoderniseerde stationnetje gebruiken voor het vullen der flessen en het legen der blazen. De lucht is koud, maar dat merk je eigenlijk pas als je in de schaduw loopt. Direct na het dorpje volgt al een heuvel van de eerste categorie; dat valt niet mee met onze koude spieren en gewichtige rugzakken. De bedoeling is dat we vandaag niet te ver lopen. De kaartlezers in de groep hebben een idyllische kampeerplaats in gedachten, gelegen aan een meertje ten westen van Weiswampach. De route gaat op een bepaald moment door prachtig gekleurde herfstbossen en ja hoor: ergens zien we in een dal het meertje tussen de bomen glinsteren, zowaar met een riante kampeerweide aan de oever. Dat blijkt echter tegen te vallen, want aan de andere

Le sentier du nord

kant ligt een camping en deze weide hoort er waarschijnlijk bij. Omdat we willen wildkamperen gaan we maar weer verder, eerst langs de oever van het meer en later omhoog klimmend naar het dorp Weiswampach. Het is inmiddels al tegen drieën.

We halen in het dorp bij een bloemist aanvullend water voor vanavond en morgenochtend en gaan daarna weer richting bossen, op zoek naar een kampeerplek voor de nacht. Dat valt nog niet mee, temeer daar er bij verschillende aanlokkelijke zijpaden aan de linkerkant van de weg door middel van bordjes gewaarschuwd wordt voor drijfjachten. In de verte horen we reeds de meutehonden janken en blaffen en ons bekruipen angstige

voorgevoelens. Maar we krijgen inmiddels genoeg van het lopen op asfaltwegen en slaan, na de kaart te hebben bestudeerd, een klein bospaadje rechts in. De weilanden nabij zijn vlak, maar nattig en nog uitzicht biedend op de weg. Geen ideale plek dus, ook al heeft een houtvester, die in het aangrenzende bos bezig is, er geen bezwaar tegen als we daar gaan staan. Jan Willem en Ron lopen nog wat vooruit en zowaar, een paar honderd meter verderop ontvouwt zich

Na 2 uur en 20 minuten

als de spreekwoordelijke pepernoten. Frans, die zich gedurende deze tocht nog verder zal ontpoppen als een ware kunstenaar op het gebied van het nabootsen van dieren geluiden, gaat in duel met een oehoe. Het lijkt nog te werken óók, want het geluid komt steeds dichterbij, tot het fanatieke dier blijkbaar plots bemerkt dat hij gefopt wordt. Want op een gegeven moment wordt op Frans' lokroep niet meer gereageerd. The show is over en dat geldt eigenlijk voor ons

een schitterend beukenbos aan hun spiedend oog. Volop keus aan mooie plekjes, een zachte bladergrond, perfect!

Als vanzelf vindt er een automatische taakverdeling plaats: een aantal zet de tenten op, een aantal sprokkelt geschikt hout voor het kampvuur, de branders worden ontstoken, borrelflesjes te voorschijn gehaald, eten bereid. Dit ritueel vindt plaats, alsof het geen jaar geleden is, dat we dit voor het laatst deden!! Het kampvuur bewijst goede dienst, want het wordt behoorlijk fris nu de zon onder is gegaan. Het eten (Mexicaanse groentesoep met chips, voorbereid door Marion en Aldert) gaat erin

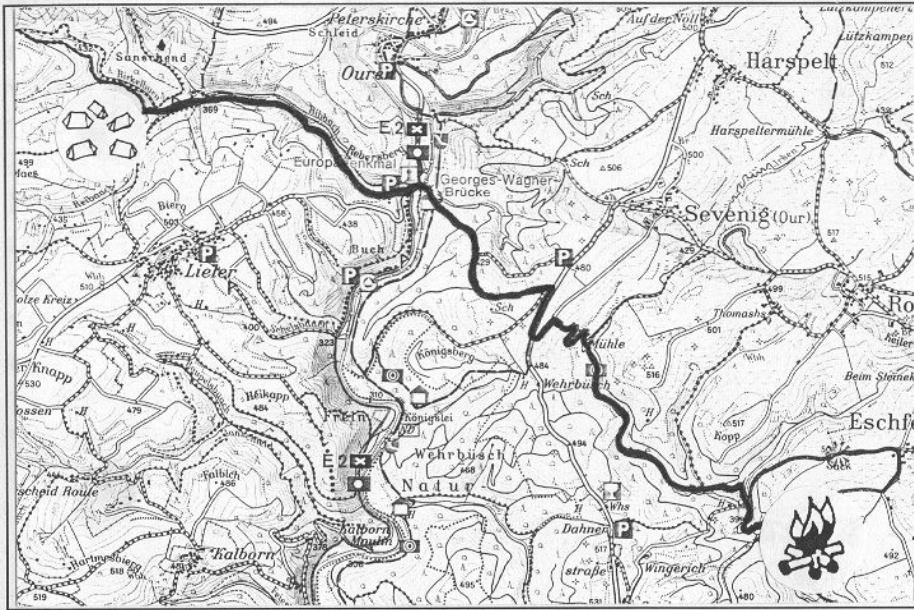
allemaal, want de (donzen) slaapzak lonkt. Vóór half tien ligt iedereen er al in; voor sommigen onder ons is dat een van de grote heerlijkheden van deze vakantie lekker lang slapen! De rust keert weer in het beukenbos; alleen het gezaag van Frans en de schorre geluiden van een vos doen de stilte die nacht nog even geweld aan ...

*Saturday evening dinner:
"Piersma-Suppe"*

FRANST FLATER

Van Luxemburg naar Duitsland

Waarin een genotvolle wandeling eindigt met het verlies van een geliefde pollepel en met een lekkend slaapmatje. Georgine heeft het gezien.

Rond half acht worden we wakker. Het is een frisse nacht geweest met nachtvorst, maar dankzij het warme koesterende beukenbladerbed en de beschutting van de statige hoge beuken hebben we een redelijke nacht achter de rug, hoewel er ook wat onrust is geweest. Iemand heeft vannacht met opengesperde ogen en kloppend hart wakker gelegen omdat vlakbij

op mysterieuze wijze tegen een boom waren getimmerd. Misschien een sekte die daar dubieuze rituelen uitvoert? Eng!

Het is een flink koude ochtend. Uit de tenten komen dik ingepakte figuren gekropen die druk bezig zijn met het inpakken van hun rugzakken. Ik vul de koffie-/theepan met een flinke hoeveelheid water zodat we voldoende vocht tot ons kunnen nemen bij het

de tenten het geblaf van een verwilderde hond te horen was (weerwolf?), een ander werd wakker gehouden door een uil die boven de tenten zijn verliefde roep voor Frans liet horen, weer een ander hoorde het geritsel van een enge vent die rond de tenten sloop, en zelf lag ik afgelopen nacht m'n hersenen te pijnigen om een logische verklaring te vinden voor de takken die, niet ver van onze tenten vandaan midden in het bos,

ontbijt. Een luxe die we ons kunnen permitteren dankzij de grote hoeveelheid water die er gisteren is gehaald. Voorzien van wat water, toiletpullen en wc-papier ga ik vervolgens op zoek naar de ideale bad ruimte. Ik daal een steile helling af en vind tussen de bosjes een perfect plekje in het zonnetje; een vereiste als het zo koud is en je moet poe(p)(del)en. Ik zit beschut, heb een mooi uitzicht over de beboste helling en de zon schijnt op mijn bolletje, dus onder het poedelen kan ik niet anders doen dan joedelen van tiedelom, tiedelom, tiedelom.

Als ik leeg en fris weer terug klim naar het kampement kan ik gelijk aanschuiven aan de onzichtbare ontbijttafel.

aan de onzichtbare ontbijttafel

We warmen onze handen aan de mokken met thee/koffie en halen herinneringen op van vorige TT tochten. De bekende verhalen die ondertussen behoren tot de Reintjeslegendes: de bijna-castratie van Peter door een ondertussen minstens anderhalve meter hoge bouvier (of was het een hoestend oud mannetje?) Frans die door George achterna wordt gezeten op de reling van een spoorbrug, volgens de verteller via de hoge boog en de gulp waar bij cafébezoek, volgens de verhalen, de inhoud van een bord boerenkool opgeplakt zat, en ga zo maar door. Na het ontbijt

de redding van de schelvispekel

poetsen we onze tanden, Frans doet dit per ongeluk met een borrel omdat hij de borrelfles van Ron aanziet voor een waterfles.

De tenten gaan plat en om 10.00 uur gaan we op weg bij een temperatuur van 5°C. Na een steile afdaling dwars door het beukenbos heen komen we op een bospad bij een weiland terecht. De kou van het nog witte weiland komt ons tegemoet en we weten meteen weer waarom kamperen hoog in het bos de voorkeur heeft boven het kamperen op grasland in het dal.

Al babbelend over van alles (over kinderen) en nog wat lopen we nog zo'n drie kwar-

tier door tot we bij een schitterend zonnig weiland komen. Bij deze aantrekkelijke aanblik voelen we spontaan onze blazen opspelen. Het is duidelijk tijd voor een korte break. We snoepen en plassen, op de achtergrond begeleid door Frans op de mandoline. De mooie momenten van de herfsttocht.

Na deze pauze lopen we verder door het bos richting drielandenpunt. Op een rustig kruispunt van asfaltwegen staat een monument, het drielandenpunt. Gestimuleerd door dit monument brengen Frans (mandoline) en ik (mondharmonica) een liedje ten gehore van een ander monument: ons aller Elvis.

recital op het drielandenpunt te Ouren

Frans probeert er nog wat variatie in aan te brengen maar mijn muzikaliteit kent duidelijk grenzen. Er komt een Belgisch echtpaar aangelopen dat gelijk geconfisqueerd wordt om een foto van ons allen, poserend bij het monument, te maken. Als tegenprestatie vragen we geïnteresseerd naar Claes en dat hadden we nu net niet moeten doen. Ze raken er niet over uitgepraat! We staan er in een kring omheen en luisteren, wat ze nog enthousiaster maakt. Uiteindelijk vervolgen we, volledig op de hoogte, onze weg over een ietwat verrot bruggetje met de weidse naam Georges-Wagner-Brücke waar uiteraard een brugfoto wordt gemaakt. Ron breekt bij toeval net niet zijn benen door gedachteloos over een gapend gat in de brug te stappen in plaats van erin. Pas later beseft hij over welk een peilloze diepte hij heenstapte.

brugfoto tussen Luxemburg en Duitsland

Drielandenpuntgroepsfoto

We verlaten Luxemburg en lopen Duitsland in en gaan op zoek naar een lunch plek. Het pad gaat geleidelijk omhoog. Na een tijdje is rechts van het pad een uitzichtpunt (houten hutje) dat in aanmerking komt voor de lunch. Het hutje blijkt echter te klein en niet stevig genoeg dus stijgen we verder en vinden uiteindelijk een prachtig plekje op een steile helling boven het pad, waar we heerlijk in het zonnetje neerstrijken. De pan met water wordt beneden op het pad, onder toezicht oog

van Ron, tot koken gebracht terwijl we boven boterhammen smeren, schoenen uittrekken, broekspijpen tot erotuele hoogte openritsen, blaren van terminaal vocht ontdoen en ons neervlijen. We genieten. De boterhammen smaken voortreffelijk, zeker met een kopje cappuccino van Frans. Als de magen gevuld zijn, de sokken en ruggen gedroogd, dalen we weer af naar het pad en lopen dit keer een aardig tijdje achter elkaar door, want de middag is nog kort. Na een flinke bostrip komen we bij een

*steile lunch in het zonnetje terwijl terminaal vocht uit een hielblaar wordt gedrukt (boven);
even later galopperen de koeien mee, en torsen de dames Das de rugzakken der kampeerveldzoekende verspieters (onder)*

bosrand uit waar we uitkijken over weilanden. Via een asfaltweg gaat het pad over in een zandweggetje langs een weiland met ons enthousiast begroetende koeien die voor de gezelligheid even mee galopperen. Zo komen we bij een huisje aan, volgens de kaart voorlopig de laatste mogelijkheid om water te halen. In het huisje is niemand aanwezig en ook de buiten kraan is afgesloten. Er wordt wat gedreuteld, over de kaart gebogen, overlegd en weer verder gelopen dwars door een weiland heen naar de bosrand waar de route verder loopt. Bij een kruispunt gaat een aantal op zoek naar een kampeerplekje. De rest strijkt neer op zijn rugzak en wacht geduldig af onder het genot van een snoepje. We zien een ree door het weiland jumpen, waarschijnlijk opgejaagd door een kampeerplekje zoekend familielid.

Het resultaat is triest, de enige plek die een beetje aan de eisen voldoet, is een weiland aan een asfaltweg. Toch nog maar even verder zoeken. We vervolgen onze weg door het dal en al snel vinden we een prachtige plek in een weiland, met mooie uitzichten op de kleurrijke hellingen om ons heen en met zeer geïnteresseerde koeien naast ons. Het wordt naar alle waarschijnlijkheid een vochtige nacht, dus zetten we de tenten zo op dat ze de volgende ochtend in de zon staan (de volgende dag blijkt dit een misrekening te zijn geweest, alleen de tent van Frans staat

goed). We kleden ons warm aan want het wordt koud.

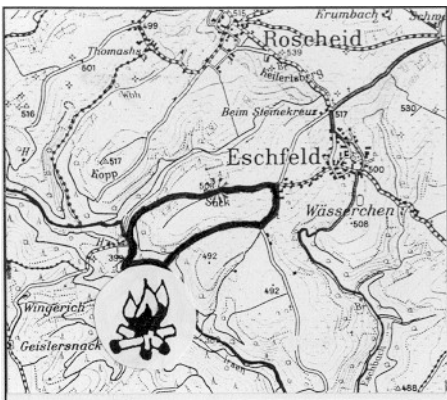
Joyce bereidt de maaltijd van vanavond. Een heerlijk macaronigerecht met prut. Als we in de prut willen gaan roeren blijkt de houten lepel van JW ganz verschwunden te zijn. JW is zwaar ontdaan en een beetje triest. Waarschijnlijk is de lepel gisterenavond tussen de beukenbladeren terecht

gekomen. We hebben een prachtig kampvuurtje wat hard nodig is want het is koud, berekoud. De borrels maken ons lekker warm van binnen. Een vonkje maakt het matje van Frans lek helaas. Hij krijgt wat warme kleren en zitmatjes mee om de nacht wat draaglijker te maken. Rond half tien gaan we naar bed.

*een fantastisch vuur en een lekkere bak koffie of thee
doen de nadersluipende nevels vergeten*

op zoek naar

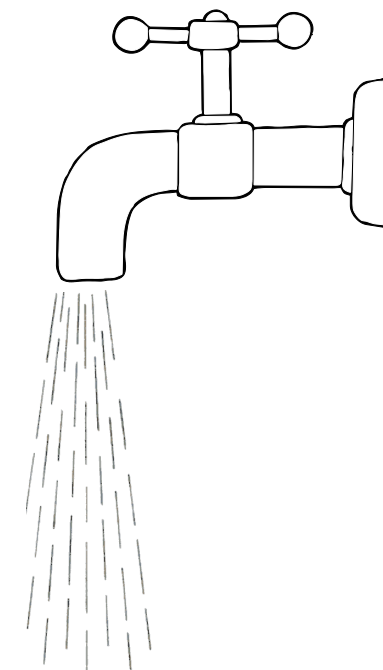
water

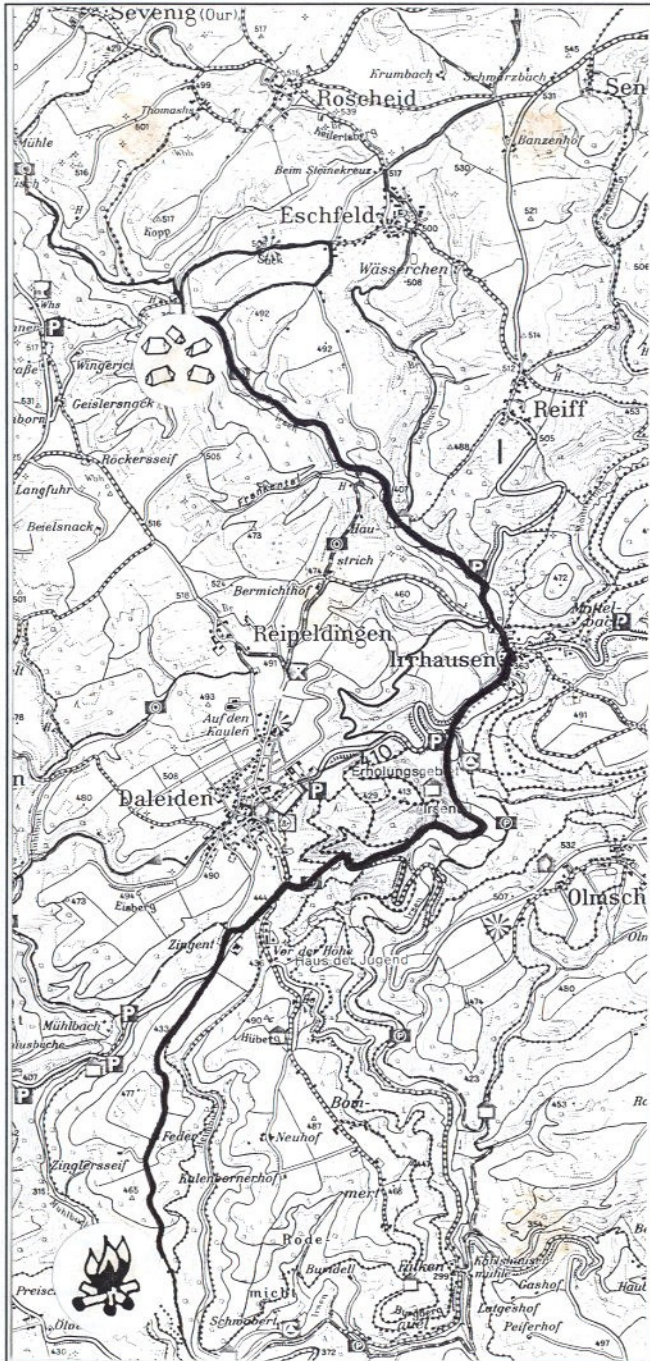
Aan het eind van de middag vertrok een kleine expeditie om in de allereerste levensbehoefte te voorzien. Ron, Jan Willem, en Aldert hadden bijna alle flessen en zakken waarin water vervoerd kon worden verzameld, en vervolgden het pad vanaf het punt waar de tenten werden opgezet. Verderop zou een paadje naar links zijn, dat hen een beboste helling op zou voeren, met bovenop de heuvel een gehucht met een grote kans op water. En jawel, een in geen jaren betreden spoor, overwoekerd door grassen, omgevallen bomen, brandnetels en braamstruiken, voerde hen steil omhoog naar de bosrand. Het

dorp werd echter nog aan het oog onttrokken door de kromming van de heuvel die nog lang niet bedwongen was. Een ijzige wind striemde de zwoegers op de kale heuvelflank, maar zij volhardden, en bereikten tenslotte via een asfaltweg een boerderij, even buiten het dorp. Er viel geen teken van leven te bespeuren. Verroeste landbouwwerktuigen, naar-geestig piepende deuren die open en dichtsloegen op aangeven van de wind, een verlaten woonhuis met hier en daar een gebroken ruit waarachter de grauwe gordijntjes armzalig wapperden, vervallen fruitbomen langs een door onkruid overwoekerd erf, en geen levende ziel te bekennen. Teleurgesteld maar onaangedaan vervolgde het drietal zijn weg. Even verderop ontwaardden ze een woonhuis. De was hing buiten, een auto stond voor het pand, de voordeur stond open, kortom, dit zag er beter uit. Ron betrad welgemoed het trapje naar de voordeur en belde aan. Een niet eens zo oude vrouw, gehuld in eenvoudige werkkleding doch zonder schort, deed open, en Ron stelde zijn vraag in onnavolgbaar Duits. De vrouw verdween en in luttele ogenblikken verscheen zij weer en reikte hem welwillend een glas spawater. Deze vorstelijke behandeling verwonderde de drie mannen. Men was hier kennelijk gewend om zwervers aan de deur te krijgen. Na omstandige dankzeggingen slaagden ze erin om duidelijk te maken dat kraanwater ook zou voldoen, maar dat een ietwat grotere hoeveelheid gewenst was, dit onder het tonen van de vele potten, flessen, containers, bidons, en waterzakken. De drie werden vriendelijk toegelaten tot het pand, en troffen de oude vader danwel

snoeperd aan in de voor deze streek wellicht karakteristieke hemdsmouwen en bretels. Door een nauwe gang kregen ze toegang tot een smaakloos doch degelijk ingerichte keuken, waarin zich naast een buffetkast en een tafel met tafelzeil en stoelen een keukenblok met gootsteen en kraan bevond. Alle containers werden gezwind met water gevuld. Men moet gastvrijheid immers nimmer uitbuiten. Zich uitputtend in dankbetuigingen verliet het drietal het pand, in de hoop dat niet onverwijd de Kriminalpolizei verwittigd zou worden, met alle gevolgen van dien. Met het oog op de zware last werd de terugweg aanvaard langs een andere, naar verwachting toegankelijker route, waarbij Ron een rugzak met kleine en middelgrote flessen torste, en Jan Willem en Aldert ieder enkele grotere waterzakken en containers los in de hand meesjouwd. De weg volgend, nog immer heuvelopwaarts, passeerden zij een bankje, rustiek geplaatst onder een boom, met uitzicht over de weidse hellingen en heuvels, her en der bezaaid met bomen en koeien. De strakblauwe hemel vertoonde voortekenen van schemering en van een naderende vriesnacht. Bovenop de heuvel, het enige horizontale stuk land in de wijde omtrek, was een voetbalveld aangelegd. Enkele plaatselijke pupillen liepen zich warm, terwijl hun vaders zich bij een met tentzeil overdekte geïmproviseerde bar verwarmden met bier en andere sterke drank. Zwijgend liep ons drietal deze voorziening voorbij, weliswaar innerlijk verscheurd door twijfel, maar zich bovenal bewust van hun grote verantwoordelijkheid voor de groep. Al

spoedig was aan de knieën te voelen dat een steile afdaling was ingezet. De hingsels van sommige waterzakken veroorzaakten diepe groeven in de vingers, en deden de vingertoppen blauw verkleuren. Bij de bosrand aangekomen vonden ze een stok waaraan een aantal zakken werd opgehangen. Jan Willem en Aldert droegen het geheel ieder aan een zijde, terwijl Ron met rugzak voorop ging. Zo bereikten zij tenslotte bij het invallen van de duisternis het kamp in het omboste beekdal, waar de groep geschaard rond het kampvuur voorbereidingen trof voor de maaltijd, in afwachting van hun terugkeer. Ze werden gepast onthaald op worst, noten, en vooral schelvispekkel, die pas onder zulke omstandigheden echt op haar waarde geschat kan worden.

Per vergissing door Irrhausen

Waarin een verdwenen brug te ver ons een slagersvrouw doet ontmoeten, en wij belanden op een zadel in het loofhout. JW schreef mee.

"Zit je gulp dicht, jongen?" "Ja Sinterklaas." sijpelt door de dichte nevels tot me door. Waar ben ik in godsnaam nu weer beland in mijn dromen? Ik knipper met mijn ogen, sla mij drie maal hard voor mijn kop en moet vervolgens constateren dat het ècht de oude O.J. is die bezig is zijn dag aan te zwengelen. Zijn gezwengel heeft ook zijn dochter doen ontwaken die inmiddels al naast mij overeind zit en intensief in een spiegelkje zit te turen, terwijl ze haar oog-

haren en -leden van een net rouwrandje voorziet. Later vertrouwt ze me toe dat dit zo ongeveer haar enige verslaving is; ze kàn niet meer zonder. Nou ja, het zal wel. Els ondertussen, ligt nog steeds zwaar gemummificeerd in het vooronder van de mirakel. Ik blijf ook nog even liggen, want het is koud, zegt het topje van mijn neus, héél koud. Els roept dat het tentdoek stijf bevroren is en dat geloof ik grif, want mijn voeten heb ik de laatste paar uur ook niet echt warm kunnen houden. Judith is jarig vandaag; ze wordt acht en dat is toch al een hele leeftijd voor dat Michelinvrouwje van toen. Gefeliciteerd meid, grandioos!

Ik kom overeind, schuif mijn (slaap)zak naar beneden en kleeft me snel aan. Waarom in hemelsnaam zijn we -zo blijkt later- in de op afstand koudste nacht van de TT op het aller-koudste plekje gaan staan dat maar mogelijk is, zo'n zompig

ijzig ontbijt

pindakaas, vleeswaren, en Joyce

beekdal, weet je wel, en waarom schijnt de zon niet? We hadden toch berekend dat we nu al in de stralende zon zouden staan? Nee dus; a. een vrij dichte nevel in dit dal en b. te hoge heuvels in het oosten houden de warmte tegen die wij nu o zo hard nodig hebben. Tien meter verderop staat een koebeest mij vanachter het prikkeldraad dom aan te staren; het lijkt haar allemaal weinig uit te maken, al die drukte, terwijl een groep (tijdelijke) burens als wij, toch best wel wat kleur in haar leven zou

moeten brengen. Voor de tent zitten Joyce en Ron, zij proberen met heel veel geduld stukjes bevroren boter op de boterhammen aan te brengen. Belangrijke mensen dus, ik ben er blij mee. Rechts achter me kruipt Frans uit zijn koepeltje. "En?" roep ik. "Hij is lek." antwoordt hij triest. Tja, de nadelen van die zelf opblaasbare matjes, zoals hij er ook één heeft, hebben zich gisteravond ook aan hem geopenbaard. Wie z'n matje brandt, moet heel veel harder liggen. Het noodverband dat ik hem aanreikte is -zo blijkt later in een fontein- misschien wel water-, maar zeker niet luchtdicht. Arme kerel... Het belooft overigens toch weer een mooie dag te worden; geen wind, veel zon en dat zien we graag. Vooralsnog echter is het barstenskoud; de zon wil maar niet boven de heuvels uit en door de nevels heen komen. Aldert zoekt zijn etenspiek in de kring en creëert zonder mankeren het treffende symbool van een kleumende kabouter. De dappere Dassen was- sen, en laten op zich wachten. Hermans thermometer geeft de voor de rest van de dag vertrouwen inboezemende stand van 15 graden Celsius aan. Dat zijn spullen waar je wat aan hebt, hoewel, het ding is niet te vinden. Logisch eigenlijk, op het moment dat je precies weet wat zo'n

ding aan zal geven istie meteen overbodig. Goed zo. OK, wat verder nog, eh, 0 ja: zielig, ècht zielig; Els (waarom juist zij?) gooit haar eigen beker koffie over haar eigen hand (DOM!; je kunt beter òf

Waar gaan we heen?

andermans hand, òf andermans koffie nemen en liefst nog allebei!). Dankzij de ijzige kou blijft - gelukkig - de schade beperkt tot de eerste schrik.

Nog eventjes geduld, want het zonnetje komt zo... Kijk daar istie, HOERA! We pakken onze, inmiddels niet meer bevroren, maar wel natte, spullen in en verlaten om tien over tien ons weiland. De buurvrouwen staan inmiddels aan de andere kant van de beek en loeien ons klagelijk na. Waar gaan we heen? Allereerst verder stroomafwaarts langs het beekje de Irsen, dan rechtsaf het dal uit

naar het winkeldorp Daleiden en verder naar het zuiden, richting Machtemesmühle. Althans, dat willen wij. De start is goed; het pad is een makkelijk begaanbaar 'kletsaadje' dat stroomafwaarts ons goed op gang helpt. Zo goed, dat we na drie kwartier moeten constateren dat we de afslag naar Daleiden gemist hebben en een brug te ver terecht komen, hoewel, de brug is weg. Vlak ervoor zien we - hoe onbescheiden - een wildkampeerder naast het pad in het weiland staan. Onze bewondering voor deze collega slaat echter snel om in oprechte minachting als tien

een brug te ver, hoewel, de brug is weg

*het snijden van Tineke's arretjescake
met gepaste ernst*

meter verderop diens (Nederlandse) auto blijkt te staan. De brug die er niet meer is wordt momenteel vervangen. Een forse bouwput met arbeiders en machines is godzijdank ook voorzien van een loopplank naar de overkant.

Tien minuten later zitten we op het dorpsplein van Irrhausen, omringd met drogende zeilen, tenten en zweetvoeten. Ron is op jacht naar een geopend etablissement, Joyce exhibiteert zichzelf met de hulp van vele ritsen, Frans dompelt -op zoek naar lekken- zijn matje in de dorpsfontein en Marion, Aldert, Georgine, Irene en Els feliciteren, opgepropt in de dorpstelefooncel, de jubelende jarige Judith. Wat zijn we toch een ijverig volkje.

moment voor de ARRETJESCAKE van onze Tineke. Aangevuld met koffie en warme chocola beleven we een genotvol half uurtje.

Restaurant-Pension Im Pfenn te Irrhausen

Weer 15 minuten later zitten we, wederom omringd door uitgehangen zeilen en tenten, in het zonnetje op het terras van Restaurant-Pension Im Pfenn van de familie Munkler. Frau Munkler heeft helaas geen gebak voor ons. Wèl allerlei drankwaren, géén gebak! Nou, dat is niet zo erg; dit is hèt

Ondertussen bespreken we wat ons te doen staat. Irrhausen heeft geen echte winkels, Daleiden, 3,5 kilometer verderop, wèl, maar wat hebben we ècht nodig? JW's pannen zijn gevuld met een rijstmaaltijd, waarin wat vlees nog wel lekker zou zijn. Brood, crackers en beleg hebben we nog, we redden het eigenlijk wel. Laten we Frau Munkler in ieder geval vragen of ze wat ham voor ons heeft. Nee, dat heeft ze niet, "maar eh, weet u, mijn man werkt bij de slager in Daleiden en hij komt over 10 minuten thuis. Zal ik hem even bellen? Hoeveel heeft u nodig? Is Bauernschinken goed?" Zo, lieve lezer, komen wij aan ons eten. Morgen krijgt u daar nog een voorbeeldje van.

Na de koffie wordt er nog even gebeld. Tineke (zij helpt deze week Jolanda; dank je!) vertelt dat Bas in de sloot is gerold. Mijn reactie: HA, HA. Goed dat het slachtoffer dit niet hoort; als hij ergens niet tegen kan... Verder alles goed.

Rond half één stappen we op. Over een half uurtje gaan we eten, maar eerst het dorp uit. Over de asfaltweg naar Daleiden verlaten we het pittoreske dorpje. We passeren resten van een beest, een hoop bloed en stukken auto in de berm. Blijkbaar heeft hier een ontmoeting plaats gevonden.

We slaan linksaf, een Naturschutzgebiet in. Het ligt in een ruime bocht van de Irsen en van grote schoonheid is. Ik loop met Els en Marion over een natuurleerpad en wordt daar onder meer geconfronteerd met Schwarze Beere. Gelukkig ken ik mijn bomen nog en begrijp dat het om een zwarte els gaat. Is mijn opleiding toch nog ergens goed voor. Je zou je wild schrikken anders.

Rechts om de bocht van de weg staan een bank en een tafel midden op de weg. Dit móet mijn familie hebben gedaan. Zij zitten

er dan ook op en omheen. Blijkbaar lunchtijd. Ik vlei me in het zonnetje neer, pak mijn brander en pannen, zet water op voor de koffie, soep en thee en wacht ontspannen op wat ons zal worden voorgezet. Met Els gaat het minder goed, ze ligt afgepeigerd naast me en overweegt serieus morgen de bus naar huis te nemen. Dat zou jammer zijn. Ron en Irene raken in gevecht. O.J. kijkt het gestoei even aan en maant zijn 'schoonzoon' in ieder geval haar baarmoeder te sparen. Even later bezingt opa zijn eerste kleinzoon: "Zo in mijn sas met Timo Das!" galmt het door het dal van de Irsen, meteen gevolgd door een richting Ron en Irene gerust-stellende opmerking dat hij ook kleinzoon Pim heus een heel aardig knaapje vindt.

een bank en een tafel midden op de weg

voor vandaag lijkt op de Neuerburg te liggen, een heuvel, zo'n 3 kilometer verderop. De kaart toont een zadel in het loofhout (vreemde zin: de kaart toont een zadel in het loofhout).

De waterdragers

Daleiden laten we rechts liggen. Na het natuurgebied belanden we weer op het asfalt voor een kilometertje of drie. Het is zonnig en warm; een beetje té zelfs, maar echt klagen doen we niet hoor. Bij een steenhouwerij halen we water voor de rest van de dag (hoewel we er ook een week mee zouden kunnen doen). Er liggen prachtig bewerkte stenen rond dit bedrijfje, weliswaar alle religieus getint, maar toch ... , héél mooi. Enkelen (van òns ... , dit om verwarring te voorkomen; anders had ik enkele getypt) lopen even nieuwsgierig naar binnen en laten zich voorlichten, terwijl Joyce ons van chocola voorziet. Lekker, dank je. Het eindpunt

Herr Schinkelschneider

Het zóu moeten kunnen, maar ja, ik heb er wel 4 tot 5 kilo bij. Ik troost me met de gedachte dat het gros van de groep altijd meer stuk zit dan ik (mijn lijfspreuk: in het land der blinden is eenoog Prins.). Over stuk gesproken, weten jullie dat ik nog geen enkele blaar heb? Dat gebeurt niet vaak. Mijn van het voorjaar nieuw gekochte schoenen zijn daar verantwoordelijk voor. Een half maatje groter, de zool wat stijver en meneer Prins is bijna het heertje. Bijna, want de stijvere zool zorgt wel voor een pijnlijke rechter wreef en kapot geschuurde

een aardig plekje onder brons-groen eikenhout

'onderkuiten' of 'bovenenkels', om ze zo maar te benoemen.

We passeren het huis 'Feder', een lieflijk huisje in het groen. Er tegenover loopt een kudde schapen, het is een mooi gezicht.

De tijd? ± 4 uur en nog een kilometertje of twee te gaan. We komen in het bos. Frans sturen we rechtsaf, als verkenner, maar hij komt onverrichterzake terug. Een kruispunt verder hergroepeert iedereen zich, terwijl ik de omgeving verken op het juiste plekje. Ik vind achter de heuvelrug een aardig plekje onder brons- groen eikenhout. Men is akkoord en nog geen half uur later staat ons kamp. Ik citeer mijn eigen aantekeningen: "Ik zit nu in het licht van de ondergaande zon mijn laatste(?) aantekeningen te maken."

Frans trekt zich met mandoline terug bij zijn tent, bierblikjes en waslijnen, terwijl bij het vuur: borreltje, borreltje, borreltje, borreltje

Uiteindelijk beland op de Neuerburg staan we in een eiken-beukenbos - net verscho-
len voor de weg - ons kamp op te maken.
Goeie plek, goeie temperatuur, drie pracht-
zwammen en de boswachter rijdt - zonder
ons te zien - voorbij. We eten rijst met
groente ('Provençaal' van Summerseason),
walnoten en ham (uitgezonderd Joyce).
Mijn rugzak is morgen -zonder AC, deze
maaltijd en 4,5 liter water- een stuk lichter.
De oranje zon is weg, achter eiken en
heuvels; het belooft een mooie avond te
worden..."(einde citaat).

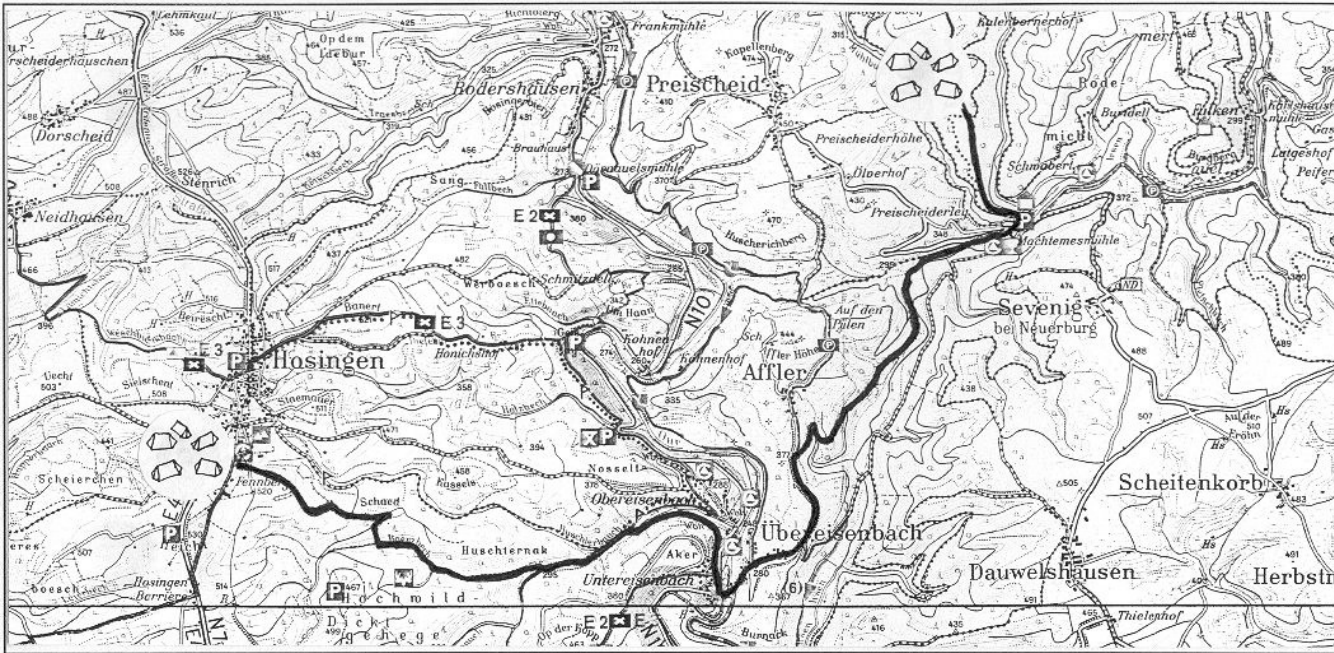
Ik weet niet meer hoe ik het deed, maar ik
bemoei me met het verzamelen van het
hout, ik bemoei me deze avond met het
koken en bovendien schrijf ik bovenstaand
citaat. Ik eet noten, drink pikel en voel me
gelukkig. Wat voor werk ik volgend jaar
doe? Ik weet het niet en het interesseert me
niet. Het gaat nu om het moment hier en
hier is het goed De maaltijd is prima, de
temperatuur blijft goed, er is geen wind, het
vuur laait hoog op en er wordt gepraat.
Waarover? Opvoeding, waarden en nor-
men. Ja, ja, dat is niet mis. Neef Frans
speelt een belangrijke rol in deze discussie.
Alleenstaand, kinderloos en eigenwijs als
hij is lijkt zijn mening wat minder
genueanceerd dan die van ons; min of meer
gehuwd, kinderrijk en eveneens eigenwijs,
maar - en ik haal nu tante Lida de Vries aan
-: 'daarom istie nog niet slecht...' Het lijkt
me een mooi citaat om deze dag te
besluiten. Welterusten allemaal en tot
morgen!

Middeleeuws Mirakelliedeken

Hoe leit dit kindeken hier in de kou!
Ziet eens hoe alle haar ledemens beven!
Hoe lang haar keerske nog flakkeren zou?
Na, na, na, na, na, na, kindeke teer,
ei, zwijg toch stil, sus, sus, en krijt niet meer!
(Vlaams)

(arr.J.Das)

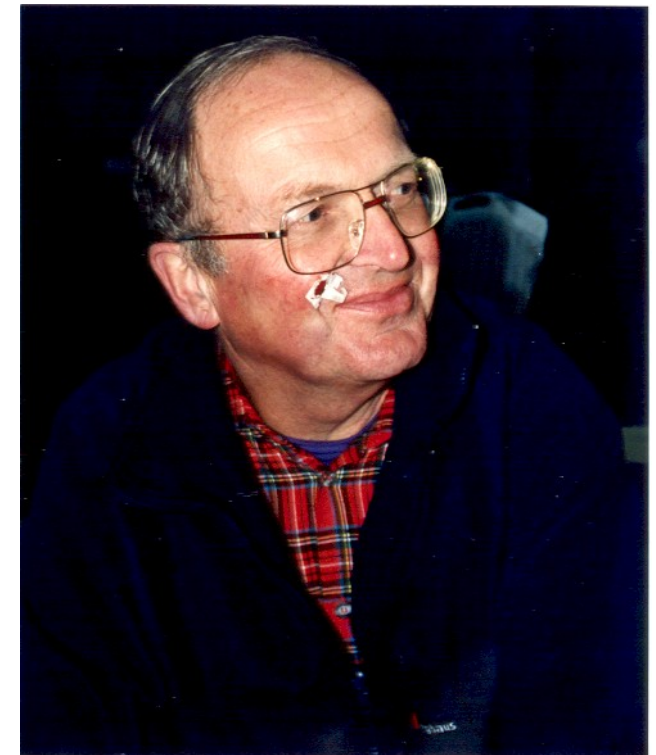
Door de wildernis naar de douche

Een nogal afwisselende dag, waarin waaghalzerij op een ladder, een zonnig lui terrasje, en een verstrikkende wildernis uiteindelijk naar een heuse camping leiden. Oom Jan snijdt de materie aan.

In de Mirakeltent zijn Els, Jan Willem, Georgine en ondergetekende ongeveer tezelfdertijd wakker. Ik oreer onmiddellijk tijdens het verlaten, oprollen en inpakken van mijn slaapzak. Een mezelf afleidend gedrag om de druk op mijn blaas even te vergeten. De anderen kijken zwijgend toe.

Hier scharrelt een wat oude oom en vader. Een vertederend anachronisme in deze omgeving, en iedere trektocht kan zijn laatste zijn. De droge buitentent vervult ons ondertussen met vreugde. Na het natte beekdal gisterennacht konden we nu deze prachtplek op de droge bladeren vinden en dat scheelde ook in de kou. Ik verlaat als eerste de tent, begeef me met toiletzak en idem papier naar een stille plek in het bos. Bij het scheren hoor ik korte droge tikken in de boom boven mij. Een fanatieke boomklever nadert met kleine hipjes afdalend over het schors mijn daar opgehangen scheerspiegel. Mijn mes schiet uit op de rechterwang: bloed! Ik stelp het met een stukje WC-papier. Snijden doet lijden. Ik loop terug naar de groep en

passeer de tent van Frans, op de rand van een aflopende boshelling. Hij zit op een boomstronk te tokkelen op zijn mandoline en licht meelevend. Frans had een moeilijke nacht: zeskeer werd hij wakker omdat zijn HEMA-matrasje steeds leegliep. Iedereen is nu druk aan het inpakken of is bezig met het klaarmaken van het ontbijt. We kamperen op de heuvel van het Staatsforest boven Machtemesmühle in een beukenbos. Straks zullen wij in dat plaatsje moeten kiezen welke route wij verder willen. Noordwaarts via Dasburg naar Clervaux of zuidwestwaards via

'snijden doet lijden'

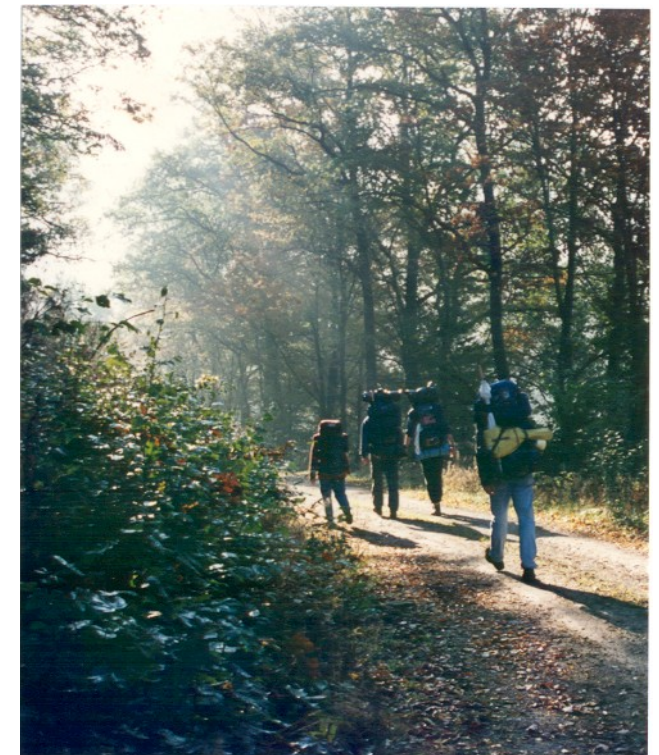
een versgesneden houten lepeltje

zuidwestwaarts via Übereisenbach en Hosingen naar Kautenbach. Maar nu wordt er uitgebreid en rustig ontbeten. Lichtelijk knaagt er wat heimwee naar de achterkleinReintjes thuis. Verhalen over komische kinderuitspraken doen de ronde, zoals poepbroek als kroepoek wordt bedoeld. Irene, Ron en Georgine denken met glanzende ogen aan hun Pim en Timo. Ik meld dat, omdat ook ik voor het eerst dit soort gevoelens deel. Joyce vertelt

verdeling van de laatste sneetjes

vannacht verschillende keren het getrippel van een ree te hebben gehoord. Aldert heeft bonkende hoofdpijn. Gisterenavond was hij onze opperstoker en doorgewinterde TTer weten het maar al te goed: "Elsje, graantje, pekelt je, vlam, -Maken stokers ziek en lam"! Jan Willem, die eerder zijn houten lepel kwijtraakte, broedde al een paar dagen op de vraag hoe hij zonder dat attribuut toch een vinger in de pap kon houden. Nu toont hij mij grijnzend een

een verse route wordt aangesneden

eigenhandig uit beukenhout gesneden geval. Overal is er nog gedisciplineerde rotzooi. Altijd weer een wonder hoe deze zich vanzelf oplost. Bij vertrek is er niet meer te zien is dat hier een groep Hollanders uitgebreid heeft gekampeerd. Konden met name de Luxemburgse autoriteiten die, volgens een treinreiziger op de heenreis, de gloeiende pest hebben aan wild kampeerders, dit nu maar eens begrijpen! De onderdrukte angst van enkele vrouwe-

vrouwelijke leden van de groep voor onverwachte hardhandige arrestaties zou dan minder zijn. Ik hou het erop dat wij moeten persisteren in onze al eerder in deze boeken beschreven gedragslijn: met opgeheven hoofd en een borrel in de hand de vijand tegemoet treden, hem lovend en prijzend om de schoonheid van natuur en landschap.

We gaan op pad. Er hangen nog wat dampen in het dal. Maar het belooft weer een stralende herfst dag te worden. De route gaat via een bosweg naar beneden. Wat is de natuur in dit stukje Eifel prachtig. Ik neem met de telelens een foto van grazende koeien in een mistige weide langs de Mühlbach. Brede bundels zonlicht maken er een pastoraal plaatje van. Direct geschikt voor een evangelische kalender. Machtemesmühle komt nu in zicht. Het is niet meer dan een koude camping aan het riviertje de Irsen, op een plaats waar vele wandelwegen samenkomen. We stoppen even voor een snoepje en een blik op de vele stafkaarten die wij bij ons hebben en besluiten over Über-, Unter- und Obereisenbach het Luxemburgse land weer binnen te stappen. Vanuit het dal van de Irsen klimmen we daarom omhoog naar de asfaltweg bij de Affler Höhe, steken deze over en dalen vervolgens af naar de Our, grensrivier tussen Duitsland en Luxemburg. Bijna komen we in de verleiding onszelf met een zelfbedieningspontje over te zetten naar een camping aan de overzijde. Maar

familiaire waaghalzerij

de gedachte aan koffie en gebak in een van de drie Eisenbachjes verderop langs de rivier lokt ons meer. Langs ons pad staat een wildtoren, stoer en uitdagend in het zonlicht. Een prachtobject voor een verticale groepsfoto, te maken met mijn meegenomen breedbekcamera. "Kan deze gammele toren wel tien volwassenen dragen?" vraag ik wat benauwd. Het algemene gevoel is: "Nee, maar laten we het tòch maar even proberen!". En dan gebeurt er iets interessants: in volgorde van innerlijke moed beklimmen zij een voor een de wankelende houten ladder. De meest roekeloze, een mannelijke telg uit de familie H., staat helemaal bovenaan te zweberen en de meest voorzichtige, een vrouwelijke

telg uit de familie P., bevindt zich geheel onderaan de ladder, het ene been nog veilig op moeder aarde. En daar tussenin heel het scala van familiale waaghalzerij. Zo heeft ieder zijn of haar eigen roekeloosheidscoëfficiënt op een schaal van 1 tot 10. Wie wil weten wie op welke plaats staat raadplege de foto.

Het wordt nu tijd dat Jan Willem zijn kompas gaat iken. Dat doet hij bij een grote steen met noordpijl aan de ingang van het dorp Übereisenbach. Dit bergdorpje ligt gehuld in ijle morgen nevels te schitteren in de herfstzon. Ons doorstroomt ineens een soort Zwitserlevengevoel. Dat van zonneterras, koffie, chocolademelk en Apfelstrudel mit Slagsahne. Met stevige pas

terwijl de groep Übereisenbach binnentrekt, ikt Jan Willem zijn kompas

terrasse de l'Auberge Vallée de l'Our

begeven we ons dorpwaarts maar helaas blijkt het caféloos en uitgestorven. Een smalle stenen brug over de Our, voorzien van lege douanehuisjes, brengt ons van Duitsland in Luxemburg. Daar in Untereisenbach moet toch herkansing mogelijk zijn. En inderdaad stuiten we al snel op een zonneterras met een prachtig uitzicht op het Ourdal. Maar het is dinsdags gesloten! Een Hollandse vrouw met lang zwart haar en zwoele wat trieste ogen verschijnt dan in de deuopening van het huis ernaast en licht de sluitingstijden nog eens toe. Zij bekent echter dat zij de eigenaresse is van deze Auberge Vallée de

l'Our. Joepie! "Mogen we dan even op uw terras ons brood opeten en heeft u wat water voor ons om koffie te maken?" vraag ik poeslief, want kinderen en bejaarden hebben de halve wereld. "Dat mag", zegt zij bezwijkend, "en ik kan ook wel even voor drankjes laten zorgen". En zo komt het dat wij even later pontificaal in het zonnetje zitten te lunchen in een fantastisch sfeertje. Els en Marion werpen zich op het brood klaarmaken en voor de rest is het puur genieten. Frans werkt zelfs een grote pul bier naar binnen. Er zijn hier geen winkels maar even laten passeert een bereden bakker die ons een paar brood

Franciscus spreekt tot de poelepjetaten

knotsen en een stapel koffiekoeken verkoopt. Het leven is weer goed! Ondertussen bestudeert de vaste staf de verdere route. We gaan richting Hosingen, waar we al eens eerder waren. Een fantasieloos, maar voor inkopen noodzakelijk dorp aan de Luxemburgse noordzuid route op de kale noordelijke hoogvlakte van dit overigens knusse groothertogdom. Jan Willem heeft een intiem trekkerspad voor ogen dat ons moet brengen op een mooie kampeerweide aan een bosrand bovenop een heuvel buiten Hosingen. "Er war schon früher da". Dan kunnen we morgenochtend even Hosingen

aandoen voor boodschappen en telefoneren. Zo gezegd zo gedaan. We hangen de rugzakken weer om en begeven ons noordwaarts richting Obereisenbach, nadat Franciscus van Assisi, alias Aardappel, enkele poelepjetaten heeft toegesproken in hun eigen snatertaaltje. Verderop slaan we westwaarts een romantisch beekdal in. Daar vinden enkele Fruit-TTers zowaar hun onvermijdelijke verwilde appelboom. Zij voorzien eenieder van enkele wrange wormstekige vruchten. Goed voor de dorst.

Verderop blijken we op de verkeerde route te zitten. Het zijn de eerste pauzslagen van naderend onheil. We lopen terug naar het dal van de Berzbech, een minuscuul beekje dat rechts van ons pad meandert tussen rotsblokken, moerasjes en rottend hout. Als het pad links omhoog gaat weet Jan Willem zich te herinneren dat je, langs de andere kant van de beek verder gaand, enorm kunt afsnijden. En hooguit een kilometer verderop bevindt zich, aldus deze topograaf, dan een bosweg die aan de andere kant van het dal schuin omhoog gaat naar de

kampeervlek, volgens de kaart "Schaed" geheten. We hadden het dus kunnen weten! We gaan echter gedwee achter de grote meester aan en springen over de beek. Wij volgen die, dan aan deze dan aan gene zijde, lopend door een steeds dichter wordend struweel van takken, braamstruiken en omgevallen bomen. Ieder baant zich manmoedig / vrouwmoedig een weg door deze wildernis en worstelt in stilte ook met zichzelf. Want zo gaat dat in survival-situaties. Ron, normaal toch één bonk zelfbeheersing, raakt verstrikt in een

de wildernis

de opluchting

Terwijl Ron zijn psychische wonden likt, verwijderd Marion talloze doornen

enorme wijldertakte braamstruik en rukt zich brullend los, de struik met zijn rechtervoet vertrappend. Na enige tijd verzamelen we ons aan de voet van een steile helling, waar helemaal bovenaan het inmiddels het even fel begeerde als hevig vervloekte bospad moet liggen dat naar de kampeerplaats leidt. We besluiten niet verder te gaan langs de beek en hier recht omhoog te klimmen. Volgt een half uur van zwoegen en glibberen, de rugzak als een zware last meetorsend. En ach, eenmaal boven op het pad gekomen blaas je wat uit, eet je een snoepje en drink je wat water, put je moed uit opbeurende woorden van anderen en voor je het weet ben je al het leed weer vergeten. Op zulke momenten voel je hoe fantastisch deze groep eigenlijk is! Bovenop de berg ligt inderdaad een ideale kampeerweide met prachtige uitzichten. Maar helaas, er staan koeien op. En in de verdere omgeving is geen goede kampeerplek te vinden. Dit is dan het moment waarop wij in arren moede besluiten dan

De nestor wendt zich af en leunend tegen de wereld kwat hij ontspannen in een waterfles.

maar op de camping van Hosingen te gaan staan. Geen wildkamperen deze nacht, geen kampvuur. Maar wél inkopen, douches, toiletten en cafébezoek! Dat opent voor menig TTlid nieuwe perspectieven.

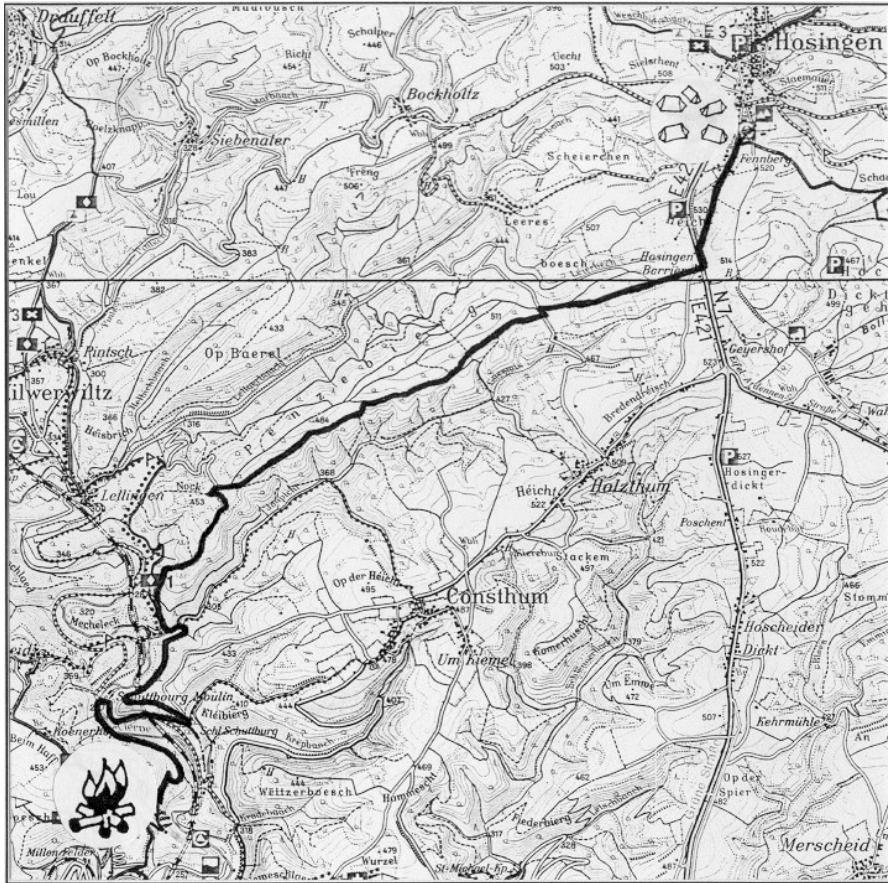
*een bijna decadent diner:
macaroni, prut, strooikaas,
wijn, bier, cola en vruchtenyoghurt*

Tegen half vijf arriveren wij op de camping. Terwijl enkelen de tent opzetten, gaan anderen inkopen doen voor vanavond en voor morgen, want we zullen dan geen winkels meer tegenkomen. In de luwte van de heg wordt gekookt en gegeten: macaroni met een heerlijke prut en parmentaanse kaas, bekers vol goudgele Riesling en een toetje tot slot! De warme douches vervullen ons met een welverdiende gelukzaligheid. Frans gaat zelfs met zijn rechterbil op het afvoerputje zitten en laat de douchebak vollopen met warm water. Als die dreigt over te lopen tilt hij éven zijn bil op. Daarna bezoeken we de campingkantine, waar een Limburgse jongen en dito vrouw ons bedienen. Als zij hoort dat

wij meestal wild kamperen waarschuwt ze ons voor de afschuwelijke gevolgen als je door de politie wordt betrappt. Geldboetes, inbeslagneming van tenten en celstraffen zijn nog het minste. Wij horen het geschrokken aan. Herman verzorgt wat entertainment met talloze moppen en verzamelt ondertussen nog wat eigenschappen van Reintjesmoeders voor zijn diepte-onderzoek. Ik kan weer eens lekker bijpraten met mijn dochters en Els (één pot nat in bepaalde opzichten). De gepaarde TTers, zelfs Irene, begeven zich rond half elf tentwaarts, maar de solokampeeders Els, Jan Willem, Georgine, Frans en ondergetekende blijven nog een uurtje na om onder het genot van meerdere borrels wat na te filosoferen over de wereld in het algemeen en deze tocht in het bijzonder.

in de campingkantine

onder het afdak van deze riante camping

Het beleg van de Schuttbourg

Waarin een bezadigde wandeling slechts verstoord wordt door hondengeblaf (nee, geen meutes ditmaal), en het beleg vooral goed smaakt aan de poorten van een oude burcht. Volg de schroeiende schreden van Marion.

Vroeg in de morgen dringt even tot mijn bewustzijn door dat het getik op de tent regen moet betekenen. Ik zak weer weg. Als het echt tijd wordt om op te staan, hebben de Mirakel-lui geen zin. Die zijn gisteravond lang, te lang doorgegaan met sterke verhalen opdissen, pils inslaan (en uitpissen?!). Maar goed, wij van de tentjes met twee personen gaan snel aan de gang. Zeker wanneer blijkt dat de regen die

gestopt was, weer door middel van zware bewolking dichterbij komt. De spullen worden onder het afdak van deze riante camping gezet en Joyce, Aldert en Marion gaan aan de gang met smeerwerk van anderhalf groot brood en Ron gaat water-aan-de-kook-kijken. Georgine had gisteren nog niet genoten van de douche; ze doet dat nu en mist daarom ten tweeden male het eerste kopje thee. Ze is teleurgesteld en wacht gelaten op de tweede extra grote pan

water die gekookt wordt (waar we dus water van overhouden). Het ontbijt start, maar niet nadat we ons zorgen hebben gemaakt over Jan Willem. Diens JAS hangt namelijk, zichtbaar doch onbereikbaar, aan de kapstok in het camping café. Volgens een briefje op de deur zal de camping beheerder om twaalf uur weer aanwezig zijn. Ik doorloop in gedachten oplossingen als inbraak, losgeld of als ergste (zeker voor JW): een sterk verlaat vertrek en dus een uitermate korte dagroute. Maar niets van dit alles: de bazin komt met Bijou (een mooie, waakse hond) en reikt de JAS aan. De hond loopt intussen in zijn omgaasde hok rond en reageert vriendelijk op ons. De relatie met Els ziet hij echter niet positief:

de twee keer dat ze langs loopt, blaft hij fel. Dus Els kiest voor een flinke omweg naar onze ontbijtplek.

***Eint sich der Arbeit mit gebet,
der Herr durch deine Saaten geht***

Nog nooit waren we zo goed geïnformeerd: het is 11 graden Celsius, de luchtvochtigheid is 47% en de luchtdruk 1028 millibar. We vertrekken om 10 voor 10 en zullen klimmen tot 525m. Zo, dat weten we ook weer. Het resultaat van die luchtdruk en luchtvochtigheid is dat het heel even spettert als we een stukje weg omhoog volgen, langs een Electrolux fabriek, richting zoevende snelweg. De paraplu's gaan dus even op. Het enige moment dat

we ze gebruikt hebben deze TT! Bij een groot, naargeestig huis langs die snelweg (Irene, Georgine en Ik zouden er in elk geval nooit in willen wonen) slaan we af, richting bos, langs jonge aanplant en velden. Zoals zo vaak valt de eigenaardige combinatie op van plaspauze en zuurbal. We volgen een pad waar "Chassé gardé" bij staat en lopen dus een uur ongestoord over een brede weg door een bos. Dan is er open terrein. Er staat een kruis met de wijze woorden: "Eint sich der Arbeit mit Gebet, der Herr durch deine Saaten geht." We gaan zitten genieten van het uitzicht. Met verrekijkers zien we het haantje op de toren van het dorpje ver weg. De zon komt af en toe door: lekker warm. Nu nog een

dit leven is vurrukkulluk

uitzicht over het dal van de Clerf

flink stuk chocola. Dit leven is vurrukkulluk. De Dassen en anderen gaan plassen. Een bosarbeider kiest discreet zijn werkzaamheden elders als hij de dames ziet naderen. Eindelijk (rond taalt uur) is men weer gereed voor een stukje route. Ditmaal voert die over een Hoheweg die wat stijgt en daalt en vooral door veel ritselende bladeren voert. Frans begeleidt intussen, met stem en mandoline, Joyce bij het toepasselijke lied "au, au, m'n knietje". Het pad wordt smal en gaat omlaag naar een beekje. De brug met losse leuning,

staat garant voor een 'brugfoto'. Om ongeveer half twee komen we over een privé weg aan bij een kasteel. De wandeling voert daarlangs en we gaan dus zonder aarzelen aan de toegangsweg zitten om te picknicken. We zien, naar later blijkt, slechts een klein deel van 't kasteel. Het is bewoond en dat merken we. Want juist als het water bijna kookt, de boterhammen met harde worst belegd zijn en de bezwete sokken te drogen liggen, gaat de toegangsdeur open om man, vrouw en auto door te laten. We schuiven

alles opzij en ons wordt smakelijk eten gewenst. Dat doen we zeker. Geplukte appel toe. We hebben ons nog niet echt moe gemaakt vandaag. De volgende etappe maakt een bocht door het dal waarover de Schuttbourg uitkijkt, langs een huis, een (vroegere) molen met (nu) woest blaffende honden. We klimmen weer wat omhoog en zien het kasteel weer. Het ligt prachtig in het zicht en is langgerekt. Verder door het bos ontdekken enkelen een ree die duidelijk het leven heeft gelaten. Een triest gezicht.

een brug = een foto

lunch voor de legendarische Schuttbourg

eindelijk vertier voor de koeien en kalveren van Kautenbach

Al keuvelend komen we boven aan en daar is een wei met twee koeien en drie kalveren. Ze hebben een hokje waar alleen de kalveren in kunnen en een watertank. Frans gaat ze eens van dichtbij bekijken. Ze reageren wat schrikachtig. Een delegatie gaat verderop kijken: daar is niets, behalve Kautenbach. (Marion ontdekt eindelijk dat haar rugzak gewoon niet goed was ingesteld en wel zodanig dat de billen zijn 'verbrand'). Dan gaan we langs de weide omhoog, het bos in. Het lijkt niets, al deze bomen en zo schuin en zulke kleine plekjes. Maar ziedaar, niet alleen Jan

Willem heeft een neus voor goede plekjes. Oom Jan leidt ons naar weer zo'n prima plaats. Jan Willem is nog verderop op zoek en wordt door OJ gevonden. Wij beginnen met opzetten. Aldert en Jan Willem slepen zich een ongeluk aan vele liters water, die ze ergens in Kautenbach halen. Ook hier weer de geijkte vergissing van het aanbod van een glas water als ze om water vragen. Georgine en Herman halen balken van een houtstapel en ontmoeten een jongen met een brommer. Een boer die de koeien verzorgt signaleert hen ook. Daarom wachten we even met stoken, want waar

rook is Het vuurtje wil eerst niet trekken. Dankzij de houthalers die verderop beter hout hebben gezocht trekt het toch en wel zo hoog, dat de loofbomen boven het vuur even opgebonden takken krijgen. Stokjes, nootjes, verkruimelde tuc en borrels gaan rond. Jan Willem wordt bijna ontmand door een hem toegeworpen borrelfles. Oom Jan en Els bereiden nasi met pindasaus. Na het smullen wassen Marion en (ssst) Frans af. Alsof we de hele dag nog niet genoeg hebben gepraat gaan we nu vrolijk verder met vreemde namen, TT'96, inbraak etc. We gaan laat (tegen 10 uur) pas slapen.

op zoek naar

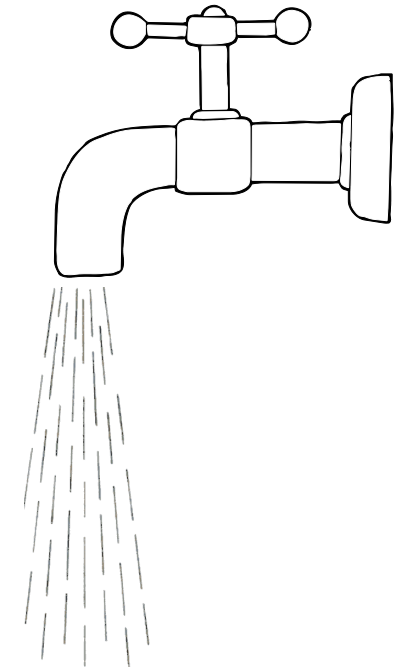
water

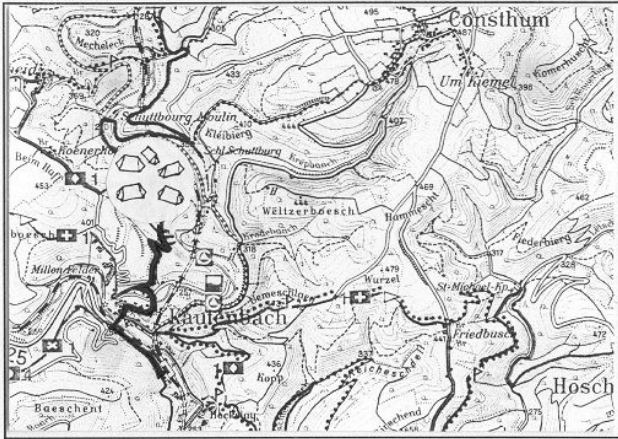
Die middag vertrok een kleine expeditie vanuit het kamp in opbouw, en daalde af in de richting van Kautenbach, om te voorzien in de eerste levensbehoefte. Jan Willem en Aldert passeerden het weitje met koeien en kalveren die hen opnieuw verwonderd, afwachting, en nieuwsgierig gadesloegen. Afdalend door het bos stuitte het tweetal al spoedig op een buitenhuisje, omringd door een fraai gazon, hier en daar beplant met bomen en struiken. Jan Willem verzuchtte dat hij voor zijn zonen graag zo'n tuin zou wensen, maar ontwaakte dan uit zijn dagdroom om vast te stellen dat in dit met luiken en sloten hermetisch afgesloten pand thans geen water te halen viel. Ook

een buitenkraan werd niet aangetroffen, en dus vervolgden de twee hun weg. Na een afdaling door een duister sparrenbos trok de horizon open, en het schilderachtige dorp Kautenbach werd zichtbaar in de diepte. Een groep witgepleisterde huisjes stond dromerig rond een al even blinkend witte kerk, die op een terpachtige verhoging was gebouwd. Een riviertje meanderde in alle rust door het dorp en langs de kerk, met aan haar oever een klein park met wandelpaadjes, zitbankjes, gazonnetjes en struikgewasjes. Het enige ongepaste bouwsel in deze idyllische omgeving was de knalgele telefooncel aan de rand van het parkje, een cel die de volgende ochtend roodgloeiend zou verkleuren, maar dit terzijde. Dit beeld in zich opnemend daalden beide mannen verder af naar de bebouwde kom. Bij het eerste huis stonden enkele ramen open, maar op het aanbellen kwam geen reactie, dus dan maar verder. Het tweede huis, kennelijk gisteren nog gepleisterd en gewit, zat potdicht. Besloten werd om het alarm dat met toeter en seinlamp opzichtig aan het pand bevestigd was niet uit te testen. Omdat driemaal scheepsrecht is, stapte men welgemoed op het derde huis af. Een stevige eikenhouten deur was vervat in een dito kozijn, geflankeerd door zwaar betraliede ramen. Jan Willem belde aan, en een dame van middelbare leeftijd deed open. In zijn beste Duits verzocht de aanbeller om water. Hij was nog niet uitgesproken of de dame verdween in het pand, om even later terug te keren met twee longdrinkglazen gevuld met spawater. Deze vorstelijke behandeling bevreesde het tweetal in hoge mate. Kennelijk was men ook hier gewend om zwervers aan de deur te krijgen. Na enig

heen en weer gepraat lukte het om duidelijk te maken dat kraanwater ook wel zou voldoen, maar of het dan alstublieft ietsje meer mocht zijn. Hierin werd grootmoedig toegestemd. De volgende kwestie betrof het te gebruiken tappunt. Omstandig legde de vrouw uit, dat zij nog niet zo lang in dit huis woonden, dat haar man net gepensioneerd was en dat zij in verband daarmee hierheen verhuisd waren en dat zij nog niet alle kranen in het pand gevonden had. Vanachter uit het huis kwam de suggestie dat de twee zouden omlopen en van de buitenkraan gebruikmaken. Aldaar troffen zij een overdekte veranda aan met een prachtig uitzicht over het dorp, met park en kerk in het midden. In de tuin stond de gepensioneerde echtgenoot zijn leven te wagen op een wankel ladder. Hij trachtte een fruitboom te snoeien, en stortte bijna ter aarde toen hij de twee vreemdelingen in het oog kreeg. De buitenkraan op de veranda gaf geen druppel water. Op aanwijzingen van de wankelende echtgenoot ging de vrouw stommeling binnenshuis op zoek naar de afsluiter van de buitenkraan. Tenslotte werd deze gevonden en geopend, waarna alle flessen, potten, zakken, bidons en containers gevuld konden worden. Aldert hees zich een rugzak vol water op, terwijl Jan Willem ditmaal zijn vingers ging afsnoeren met enkele grote waterzakken. Onder dankbetuigingen liet het tweetal het gepensioneerde echtpaar tussen hun fruitbomen achter, en werd de terugweg aanvaard. Het zou te ver voeren om op deze plaats uit te wijden over het invallen van de schemering, de daarmee gepaard gaande temperatuursdaling, en de toenemende rammeling van de magen van beide heren; dit immers zijn dagelijks

terugkerende fenomenen, die slechts betekenis krijgen door de overige omstandigheden. Welnu, die beperkten zich voor beide zwoegers tot een steile helling omhoog en een zware waterlast. De holle blik in hun ogen vermocht niet de schemering te ontwaren, hun hevig transpirerende lijven wisten van geen temperatuursdaling, en het klotsende water dat zij meedroegen overstemde het rammelen van hun magen. Meewarig nagestaard door de koeien met hun kalveren bereikte het tweetal tenslotte het kampement, waar inmiddels de maaltijd bereid werd, de drank rondging, en het kampvuur ontstoken werd. Een warm gevoel van thuiskomst maakte zich van hen meester, en behaaglijk koesterden zij zich aan de groepsbeleving.

Kroniek van een terugtocht

Waarin telefooncellen, taarten en treinen de route bepalen, intussen de gevreesde Reintjeschroniqueur weer toeslaat door het voortdurend verzamelen van familiekenmerken en neef Frans tenslotte een Griekse schone ten huwelijk vraagt. Herman maakt er wat moois van.

De laatste dag alweer, wat gaat het toch weer snel allemaal. Ondanks dat we weer naar onze nazaten verlangen vinden Joyce en ik het jammer dat het allemaal bijna weer voorbij is. We hebben een prachtige plek gehad om te kamperen, lekker droog, lekker warm: een ervaren TTer zal begrijpen dat we in een beukenbos hebben gekampeerd. De plek heet "auf der Scheiff" op de

topografische kaart. Vanochtend zijn we vroeg opgestaan. Om 8.45 uur was er al maximale bedrijvigheid. We hebben gisteravond besloten om de trein van 10.50 uur in Kautenbach richting Clervaux te halen, dus we moeten voortmaken. Het lukt ons om om 9.00 uur al te ontbijten. Lekkere crackers met worst, smeerkaas en hagelslag en enkele boterhammen met smeerkaas verdwijnen in hongerige kelen. Een heerlijk kopje koffie en thee maakt het ontbijt weer compleet. [Ondertussen

verzamelt Herman gegevens voor zijn driejaarlijks vervolgverhaal over de familie van zijn moeder.] Binnen een half uur lukt het ons om te eten en op te breken. Stipt om 9.30 uur vertrekken we richting Kautenbach. Op naar de taart! Een tussenstand van onze thesaurier O.J. leert ons dat we nog slechts fl. 30,= p.p. kunnen verbrassen. Het avondje in het café bij de camping heeft een gat geslagen in onze stille reserves. Het valt me op dat sinds O.J. de penningmeester is er een budget-

crackers met van alles verdwijnen in hongerige kelen

verschuiving heeft plaats gevonden van het taartbudget naar het budget voor alcoholhoudende dranken. Deze tocht is er nog helemaal géén taart gegeten!.

Om 10.00 uur komen we keurig op tijd in Kautenbach aan. O.J. gaat kaartjes kopen, en Frans grijpt zijn kans en verdwijnt stilletjes in een kroeg om een warenonderzoek te doen. [De groep bestormt de gele telefooncel en beurtelings worden verschillende familieleden gebeld om de stand van zaken bij het thuisfront te inventariseren. Alle oma's blijken de zaken nog redelijk onder controle te hebben; de

achterkleinReintjes springen overal nog vrolijk rond, en zelfs kondigt zich vandaag een nieuwe wereldburger aan.] We kijken nog even op de kaart, halen wat folders op van een leuk hotelletje en lopen richting het station van Kautenbach om de trein naar Clervaux te halen. [Oom Jan offert zich voor de zoveelste keer deze tocht op om een groepsfoto te maken van zijn neefjes en nichtjes, ditmaal op het perron.] Om 11.00 uur naderen we Clervaux, we hunkeren en kwijlen van het idee dat we taart gaan eten. Unaniem willen we als eerste koffie met taart. Echter de winkels

blijken om 12.00 uur reeds gesloten te zijn, en we moeten nog boodschappen doen. Dus eerst boodschappen en familiecadeaus en dan pas de taart. Om 12.00 uur zitten we dan eindelijk aan een stuk Pabontaart (geschonken door de Pabonnen, waarvoor hartelijk dank!). Wat een fantastische koffie heeft dit restaurant, een tweede ronde wordt rap besteld. We zitten heerlijk rustig te genieten. [Ondertussen schrijft Herman zich ongans aan alle ontboezemingen over zijn dierbare familie.]

Het is zo'n 20 minuten lopen naar het station van Clervaux, dus we besluiten om

de zwaarbewaakte telefooncel

de laatste groepsfoto

de rugzakken om te hangen, de boodschappen te verdelen en in de richting van het station te vertrekken om de trein van 13.00 te halen. In de trein nuttigen we verse bolletjes met ham zonder vet en vet met ham. De inkopers (O.J. en Marion) hebben goed hun best gedaan: één mandarijntje, 3x een bolletje met ham, melk, een toetje op onze bodem van Pabontaart en twee maal koffie/thee. Je begrijpt dat na dit vorstelijke eten iedereen lekker lag uit te buiken in de trein. Met één oog open zie ik om 14.45 uur Luik voorbij vliegen. Het oorspronkelijke plan om gezamenlijk om 17.00 uur in Eindhoven te eten wordt ter discussie gesteld vanwege de (nog) ronde buiken. Niemand heeft nog

trek. Na veel wikken en wegen wordt er besloten om in Utrecht te gaan eten. De Griek op de Neude wordt het reisdoel. In Eindhoven wordt Georgine platgezoend en zwaaien we haar uit vanuit het raam. In Utrecht proberen enkele TT deelnemers nog wat rugzakken in de bagagekluizen onder te brengen. Ze zijn wederom te klein, maar was dit voorgaande jaren ook al niet zo? Andere TTERS moeten bellen; een TTER moet nog eerst naar huis. Iedereen schiet een kant op. Wat een chaos. Frans kan het allemaal niet meer aanzien en roept: "Ik zit op het terras bij de Griek!" Uiteindelijk zitten we dan toch allemaal aan tafel bij de Griek op de Neude. [Ondertussen legt Herman de laatste hand aan de ruwe

de koffie van Clervaux

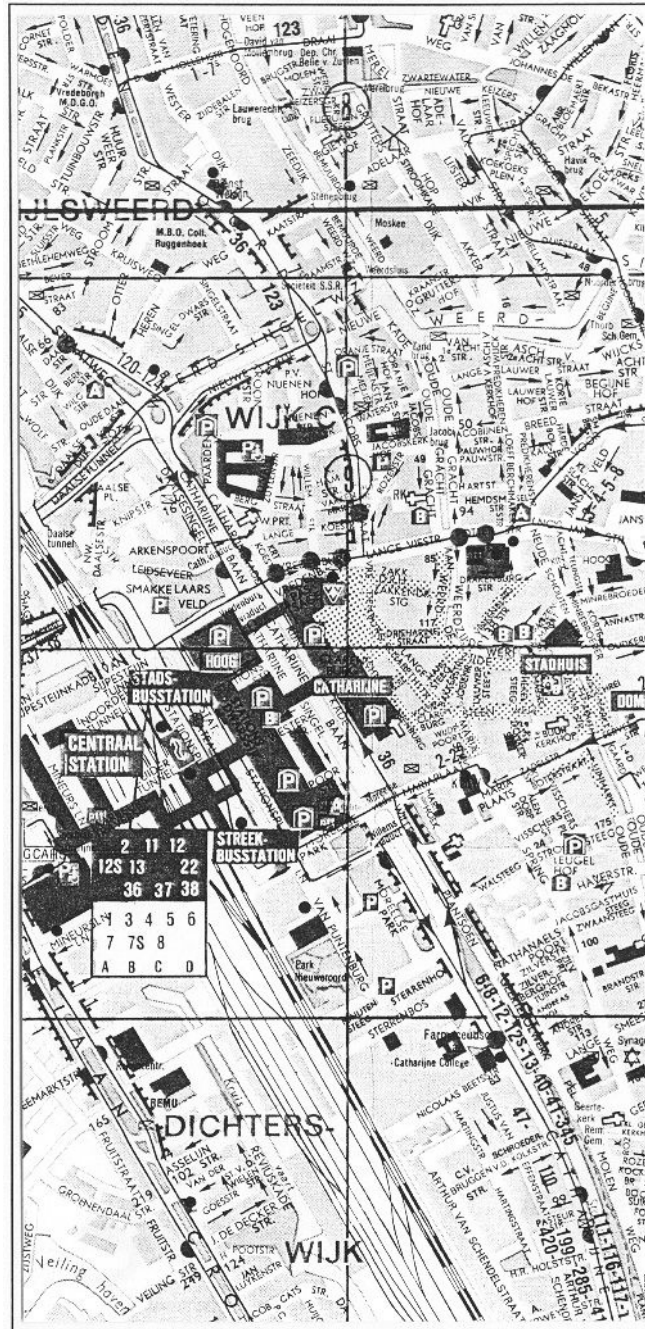

Ardenner ham met vetkwabben

gegevens voor zijn familiekronek.] We doen ons te goed aan een heerlijke Griekse maaltijd. Jolanda komt ook binnen en schuift aan. Tijdens het eten probeert Frans nog in contact te komen met een schone Griekse dame. Eerst probeert hij haar te verleiden tot een Griekse massagebehandeling. Als dat niet lukt vraagt hij haar maar ten huwelijk!? Is

dit een wanhopige poging van Frans om de schijn op te wekken voor z'n familie dat hij alsnog bezig is met het opbouwen van een burgerlijk leven? Of zou hij zijn intieme relatie met zijn uil uit het bos missen?

Tijdens het eten wordt er alvast gesproken over de lustrum tocht: de TT20. Iedereen is het erover eens dat het iets bijzonders moet worden. Het zou leuk zijn om TT20 te eindigen op locatie met een feestmaal / feestavond. Frankrijk, Engeland, diverse locaties vliegen over tafel en er ook weer onder. We zijn er nog niet uit. Na een gezellige afsluiting zoenen we elkaar voor het afscheid en splitst de groep zich op. Het was een gemoedelijke gezellige tocht deze TT19. Op naar TT20!

Van buiten fijntjes, van binnen Reintjes

Een diepgaand onderzoek naar de gezamenlijke kenmerken van de Reintjes.
Door GBJ Hellemans.

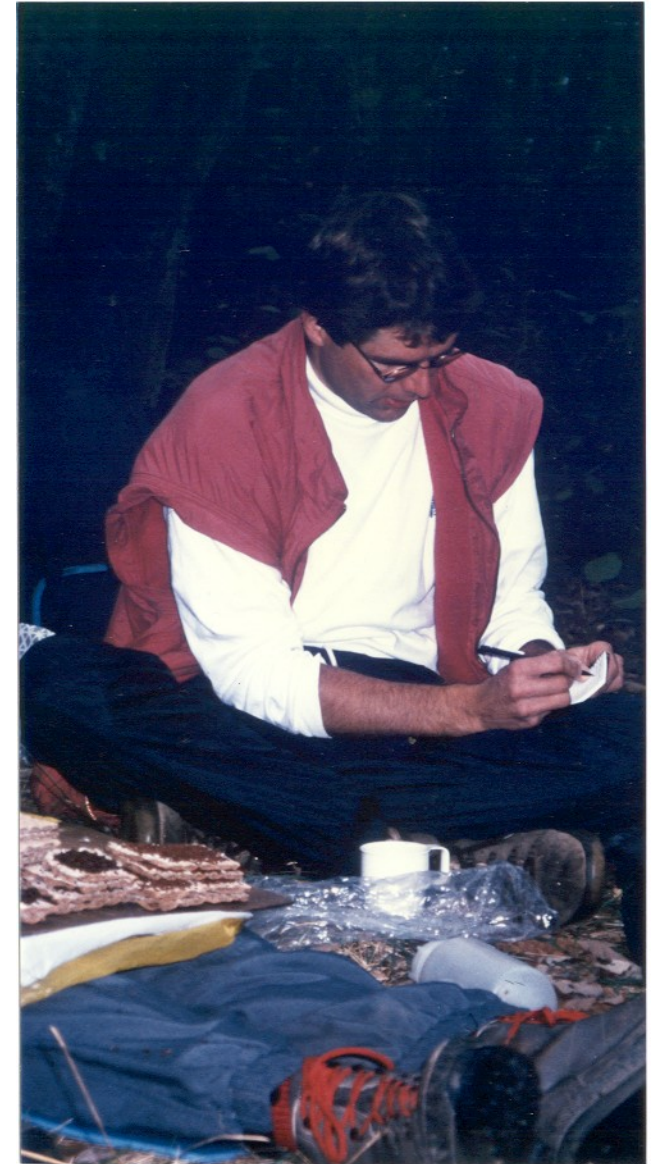
Spontaan is tijdens deze tocht het idee ontstaan om eens een inventarisatie te maken van de door ons onderkende karaktertrekken van de "zussen Reintjes" en deze te vereeuwigen in een TTverslag. Bij alle deelnemers krijg ik een zeer actieve respons op mijn vraag, tjonge er zijn nog al wat Reintjeskenmerken! Ik schrijf me rot. Verrassend hoe eensgezind we zijn over de gezamenlijke kenmerken van de zussen Reintjes. Vooral de specifieke toelichtingen op de kenmerken zijn humoristisch om te horen (op nadrukkelijk verzoek van de geënquêteerden zijn deze toelichtingen in verband met privacy, censuur en vergeldingsacties niet in het verslag opgenomen). We komen tot de volgende algemene kenmerken:

1. Reintjes zijn zorgzaam (met stip).
2. Reintjes zijn spaarzaam.
3. Reintjes zijn goed van vertrouwen, en gaan uit van het goede van de mens.
4. Reintjes verstoppert alle koekjes en zoutjes voor hun kinderen om nog wat voor de gasten over te hebben

5. Reintjes hebben een grote mate van regeldrang, welke in de meeste gevallen gepaard gaat met een groot regeltalent.
6. Reintjes zijn altijd druk en ongelooflijk energiek.
7. Reintjes zijn gevoelsmensen: meer intuïtief dan rationeel.
8. Bij volbloed Reintjes gaat het spreken het denken vooruit. Ze zijn tamtammerig: alleen echte geheimen kunnen bewaard blijven; en babbelig: altijd aan het praten. De PTT is overigens zeer tevreden over het afname patroon van de Reintjes.
9. Reintjes zijn zeer sterk betrokken bij andere mensen, hebben een oerdrang om te denken voor anderen en zijn sterk normerend.
10. Reintjes zijn gezellig, hebben een clangevoel en zijn zou je kunnen zeggen kloekerig.
11. Goede Reintjes herken je aan een overvolle provisiekast of kelder: ze zijn hamsterig.
12. Huiskamers van de Reintjes herken je door de vele kleine prullaria: ze zijn prullerig.
13. Reintjes zijn praktisch en hebben een onvoorstelbaar vermogen om spullen meerdere keren voor verschillende toepassingen te hergebruiken.
14. Reintjes zijn doorzetters, vechters en zijn redelijk assertief.

15. Op het moment dat iemand zegt: "Dinges hoe heet het ook alweer, je weet wel!" dan heb je een grote kans dat je te maken hebt met een van de Reintjes.
16. Reintjes zijn niet berekenend en onbaatzuchtig.
17. Reintjes onthouden geen moppen en kunnen helemaal geen moppen vertellen. Voordat de eerste zin van de mop is uitgesproken hoor je een onverstaanbare combinatie van giebelen en vervolgzinnen. De clou van de mop is dan vaak al in de eerste zin verteld.
18. Wie de Reintjes wat beter kent weet dat ze hun gevoelens wat wegdrukken, je zou voorzichtig kunnen zeggen dat ze een beetje gesloten zijn.
19. Plichten gaan voor de rechten. Reintjes zijn zeer plichtsgetrouw. In de huidige maatschappij is dit vaak een discussiepunt met anderen.
20. Reintjes kunnen niet tegen drank, en drinken over het algemeen niet veel.
21. Reintjes hebben aandacht en respect voor de natuur, en leven gezond.
22. Reintjes zijn moekeurig.

Zouden de zussen Reinjes het beamen? We zijn benieuwd! Welke van deze eigenschappen zouden tijdens TT 40 door onze nazaten over ons worden opgeschreven, zo vragen we ons retorisch af.

de Reintjesbiograaf aan het werk

TensloTTe

En tenslotte waren ze weer thuis. Ze begroetten de hunnen en sliepen weer in hun warme bedden in hun warme huizen.

De volgende ochtend bleek al snel onder welk een gunstig gesternte deze TT zich had afgespeeld. In de loop van de dag ontwaakte menig TTer om te ontdekken dat het voortdurende ruisen op de achtergrond werd veroorzaakt door regen. Achter de gordijnen stroomden de pijpestelen langs de ramen. En wie de radio aanzette om te weten te komen of het die dag nog droog zou worden, kreeg te horen dat er in België sinds gisteravond geen trein meer reed. Dat was dus weer op het nippertje.

Dan was er na drie weken weer de reünie te Houten, met foto- en diashows voor de verlekkerde oogjes van talrijke achterklein-Reintjes, en het als altijd stipt inleveren van bijdragen voor dit boek. Marion maakte een lijst van hoofdzakelijk eetbare zaken met aanbevelingen voor de toekomst (zie hiernaast) en oom Jan kweet zich bekwaam van zijn financiële taak, getuige bijgaand overzicht.

De negentiende TT zit erop, maar wij denken alweer aan de volgende, want er is weinig dat zo trekt als deze vertrouwde tocht naar het ongewisse, naar de vrijheid, de wildernis, de rust, het gezelschap, de natuur, de traditie, en de geluiden en geuren en kleuren van de herfst.

Nutte en onnutte hoeveelheden van deze TT. Elf TTers droegen en verbruikten:

ETEN:	MEE:	GEKOCHT:	OPMERKING:
Thee:	30 zakjes	-	10 over (4 theedrinkers)
Melkpoeder:	potje 250 g	-	voldoende (2 witte koffie)
Koffie:	400 g + zakjes!	-	150g over (7 koffiedrinkers)
Brood:	6 broden	3 grote	te veel mee, werd te oud
Crackers:	5 pakken	-	was op na 2 maaltijden
Kaas:	2300g	500g(?)	-
Margarine:	750g	750g	750 g was genoeg voor 3,5 dag
Suiker:	1 kg	-	voldoende
Hagel:	3/4puur en 3/4melk	-	voldoende
Pindakaas:	1 pot	-	voldoende
Worst:	1 x 200g	800g worst + 400g ham	meer mee, 200 g is 1 maaltijd
Mayonaise:	1 tube	-	-
Aromat / Fondor:	1 busje	-	volgende keer weer mee (bij kruiden)
SNOEP:			
Arretjescake	¾	-	voldoende
Chocola:	4 repen 4 repen	-	-
Zak snoep:	8 zakjes 1 zakje	-	-
Pepermunt:	1 zakje	-	-
Cake:	1 cake	-	-
Sultana's:	2 pakken	-	-
Pinda's:	750g	-	-
Nootjes:	1500g	-	-
DRANK (nu staat het eens zwart op wit):			
Els:	1000cc	-	-
Volmout:	500cc	-	-
Pekel:	750cc	-	-
Genipy:	300cc	-	-
Jagdbitter:	-	700cc	"mee" was dus onvoldoende
OVERIG:			
Fototoestellen:	4	-	we misten de Prins-Print
Fotorollen:	7,5	-	-
Stafkaarten:	6	-	was royaal
Benzine:		4,05 l	1,5 l over
EHBO:		-	volgend jaar knopspelden mee (blarenprikkers)
Theedoeken:	6 stuks	-	elke dag een schone is prima

TREKTOCHT 1995 LUXEMBURG-SUDEIFEL

1. COLLECTIEVE KOSTEN EN BATEN

1.1 Inkomsten TT-kas:

8 x f 100,00	f 800,00
2 x f 200,00 (Irene/Ron)	f 400,00
1 x f 106,00 (Els)	f 106,00 (in: DM 45,65 + BFR 969)
1 x f 25,00 (gebak tante Bep)	f 25,00
Totaal	f 1331,00

1.2 Reiskosten Nederland-Luxemburg via TT-kas:

2 x f 111,40 (Irene/Ron)	f 222,80
De rest kocht eigen biljet en betaalde aan TT-kas f 100,00 tochtgeld	

1.3 Tochtgeld in vreemde valuta:

Inkomsten volgens 1.1	f 1331,00
Af: volgens 1.2	f 222,80
Beschikbaar	f 1108,20

Aan valuta, inclusief vreemde valuta Els en geldwissel camping Hosingen:

DM 331,80 x f 1,1345	f 376,43
BFR 11756 x f 0,0559	f 657,16
Provisie bij geldwissel	f 3,00
Restant in HFL	f 71,61
Totaal (zie hierboven)	f 1108,20

1.4 Tochtuitgaven:

	in DM:	in BFR:
23-10 <u>Irhausen</u> Koffie/choc	22,40	(w.o. rondje Judith)
Bauernschinkel	13,40	
Telefoon	14,50	
24-10 <u>Eisenbach</u> Drankjes/telef.	78,00	
Broden/koeken		538
<u>Hosingen</u> Kampgeld	72,90	
Levensmiddelen		2851 (w.o. Jagdbitter Els)
Cafébezoek		1695 (Excl. Mirakelrondjes)
26-10 <u>Kautenbach</u> Trein Clervaux	370	
Telefoon	180	
<u>Clervaux</u> Koffie/gebak	2055	
Harde broodjes/ham	701	
Andere levensmiddelen	871	(w.o. Piersma-eitjes)
Ansichtkaarten	125	
BRUTO TOCHTUITGAVEN	201,20	9386
Te verrekenen:	11,20	(M/A: rondje Judith f 12,72)
		88 (M/A: Piersma-eitjes f 4,91)
		298 (Els: Jagdbitter f 16,66)

NETTO TOCHTUITGAVEN (OMSLAAN)	190,00	9000
In HFL (koers 1.3):	f 215,56 +	f 503,10 = afgerond f 718,63,
dat is f 65,33 per persoon		

-2-

1.5 Valutakosten:

Provisie a (zie 1.3)

f 3,00

Valutawissel	DM	BFRS
Tochtgeld (1.3)	331,80	11756
Bruto uitgaven (1.4)	201,20	9386
Te wisselen	130,60	2370
Waardevermindering:		
DM 130,60 x (1,1345 - 1,0935) =	f 5,35	
BFR 2370 x (0,0559 - 0,0529) =	f 7,11	
Provisie b		f 4,00
Afronding		f 0,01
Totaal aan waardevermindering	----->	f 16,47

Totale valutakosten

f 19,47, dat is f 1,77 per persoon

1.6 Voorinkopen:

Jan Willem f 35,00; Els f 3,00; Marion/Aldert f 40,00; Herman/Joyce f 30,00; Irene/Ron f 50,00; Georgine f 10,00; Frans f 10,00; Oom Jan f 20,00. Totaal f 198,00, dat is f 18,00 per persoon.

2. INDIVIDUELE EINDAFREKENING

In guldens	JWP	EP	M&A	H&J	I&R	GD	PH	OJ	Totaal
reiskst.1.2	PM	PM	PM	PM	222,80	PM	PM	PM	222,80
uitgaven 1.4	65,33	65,33	330,66	330,66	330,60	65,33	65,33	65,33	718,66
valutakst.1.5	1,77	1,77	3,54	3,54	3,54	1,77	1,77	1,77	19,47
voorink.1.6	18,00	18,00	36,00	36,00	36,00	18,00	18,00	18,00	198,00
totaaluitgaven	85,10	85,10	170,20	170,20	393,00	85,10	85,10	85,10	1158,90
betaald 1.1	100,00	131,00	200,00	200,00	400,00	100,00	100,00	100,00	1331,00
te ontv. A	14,90	45,90	29,80	29,80	7,00	14,90	14,90	14,90	172,10
voorink.1.6	35,00	3,00	40,00	30,00	50,00	10,00	10,00	20,00	198,00
te ontv. B	49,90	48,90	69,80	59,80	57,00	24,90	24,90	34,90	370,10
privéverrek.1.4	00,00	16,66	17,63	00,00	00,00	00,00	00,00	00,00	34,29
TE ONTVANGEN:	49,90	32,24	52,17	59,80	57,00	24,90	24,90	34,90	335,81

Bilthoven, oktober 1995,

oom Jan, thesaurier

7.500,-

Totaalkosten per
persoon, incl. reis-
en verblijfskosten
voor 6 dagen: f 210,-

Oplossing vorig jaar: 1h.Rothaargebirge, 1v.rugzak, 6.Alphonso, 13.Galgenstatte, 1S.Mountainbike, 22. flatus, 30. Hunau, 36. lantaarnkwijl, 40.cervelaat, sa. überhaupt, S7.sowieso, 66h.moeflon, 66v.mirakel, 74.tulpje, 8S.Timmie, 99. timberjack, 119.Grenzweg, 127.Härdler. Wie de slagzin invulde, kon ontdekken dat de boodschap gericht was aan het baasje van onze Timmie.

OPLOSSING:

LEBSTER FRAU MUNKLER,
DIE BAUERN SCHINKEN EBER
ERHEGENOSSE DAMIT SIE UNS
GEHOLFEN HABEN WAR
AUSGEZEICHNET

